Gaëlle GUERNALEC-LEVY

Roman

AMANT CU VOIA SOȚULUI

3

TREI

Eroscop

Colecţie coordonată de
Magdalena Mărculescu
&
Pascal Bruckner

Gaëlle
GUERNALEC-LEVY

AMANT CU VOIA SOŢULUI

Traducere din franceză de
Doru Mareş

TRei

COPERTA
Design colecţie: Faber Studio (S. Olteanu, A. Rădulescu, D. Dumbrăvician)

Grafică: Andrei Gamarţ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GUERNALEC-LEVY, GAËLLE
Amant cu voia soţului/ Gaëlle Guernalec-Levy; trad.:
Doru Mareş; – Bucureşti: Editura Trei, 2009 ISBN 978-973-707-234-4
I. Mareş, Doru (trad.)
821.133.1-31135.1

Această ediţie a fost tradusă după Gaëlle Guernalec-Levy,
L'amant INACHEVE, É**ditions Stock, 2008**

Copyright © Éditions Stock, 2008
© Editura Trei, 2009 – pentru prezenta ediţie C.P. 27-0490, Bucureşti Tel. /Fax: 40 21 300 60 90 e-mail: comenziedituratrei. Ro www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-234-4

Noapte de primăvară în apropierea mării.

Nu mi-am pus nici chiloţii, nici ciorapii. Am făcut câţiva paşi pe mocheta de pe culoarul care ne leagă camera de a lui D. şi am bătut la uşă. Nu eram deloc înfiorată. Eram lucidă, concentrată, cu simţurile în alertă, cu epiderma şi pântecele pregătite. Am dat uşor înapoi, înainte ca el să deschidă uşa. Nu avea pe el decât jeanşii. Văzându-i părul ud leoarcă am realizat că abia ieşise de sub duş. Parfumul săpunului îmi gâdila nările. Era plăcut, dar în timp ce fac dragoste prefer mirosul transpiraţiei. S-a uitat la dreapta şi la stânga înainte de a mă întreba: „Eşti singură?'' N-am răspuns. Mă stăpânea teama iraţională să nu-mi închidă uşa în nas, să nu se hotărască să mă ignore pe faţă, cum ştia atât de bine să o facă în liceu. S-a dat la o parte pentru a-mi face loc. M-

am prefăcut că ezit, apoi am intrat. A trântit uşa de parcă ar fi dat semnalul plecării în cursă.

O clipă ne-am analizat stând în picioare, la un metru unul în faţa altuia. Am vorbit cea dintâi:

— Mai zi-mi o dată.

— Ce?

— Că ţi se scoală când mă vezi.

A schiţat un zâmbet, iar respiraţia mea s-a accelerat.

— Claire, când te văd mi se scoală.

Inima a început să-mi bată mai repede, sânii mi s-au umflat, sângele mi-a inundat sfârcurile. D. s-a apropiat, m-a ocolit şi s-a oprit în spatele meu de care s-a lipit, iar mâinile i-au alunecat pe sub rochie, una oprindu-mi-se pe pântece, cealaltă pe o fesă.

— Mă atrăgea fundul tău încă de pe când trăgeam cu ochiul la el, în clasă.

Am suspinat înainte de a-mi sprijini ceafa de clavicula lui şi de a-i lipi palmele de şolduri. Degetele care îmi acopereau buricul coborâseră în căutarea fantei umede. Am închis ochii şi am desfăcut picioarele. Palma lui exercita o presiune minunată. Emigram încă o dată în acea stare secundară care mă lăsa gâfâind. Mi-a părăsit pielea de pe interiorul coapselor pentru a-şi desface centura şi a-şi deschide nasturii de la jeanşi. Mai degrabă am simţit decât am auzit cum i-au alunecat pantalonii până jos. S-a mişcat câteva secunde în spatele meu pentru a scăpa de tot ce l-ar fi putut încurca. Apoi, sculat, mădularul i-a intrat dintr-o dată în mine, atras parcă de un magnet. Am sughiţat surprinsă, iar adrenalina mi-a crescut brusc.

M-am agăţat de comoda aflată la doar câţiva centimetri în faţa mea. Am căzut în genunchi, încrustaţi unul în altul. Şi-a lipit palma de sexul meu pentru a stimula tot ce găsea pe acolo. Mi-am scos rochia peste cap. Mâna care-i rămăsese liberă mi-a strâns sânii. Mi-am dus un braţ spre spate şi l-am prins de ceafă. Întreaga suprafaţă a spatelui meu era învăluită de căldura trupului său. Intra şi ieşea din mine cu regularitate de ceasornic.

Cu tot regretul m-am desprins din ţeapă şi m-am aşezat în faţa lui, cu coapsele desfăcute. Respirând sacadat, i-am zis:

— Aşteaptă. Nu vreau să-mi dau drumul acum. Şi nici tu.

I-am privit fix erecţia care mă ţintea, parcă, şi am ascuns-o în gura mea. I-am supt-o îndelung, mângâindu-i pielea coaielor. Nu

mă scăpa din ochi, observându-şi sexul care dispărea la intervale regulate în gura mea. Pe un ton aspru şi jos, pe care nu îl avea decât în asemenea momente, mi-a zis:

— Nu cred că asta e cea mai bună metodă de a mă face să nu-mi dau drumul…

Ţinându-i-o în mână, i-am răspuns:

— O fi cazul să faci un duş rece?

S-a aplecat spre mine, mi-a prins faţa-n palme, m-a sărutat şi a şoptit:

— Hai în pat.

L-am urmat, fiindcă l-aş fi urmat oriunde, doar asta şi scrisesem prin jurnalele mele. M-am întins pe spate, dar m-a răsucit pe burtă. A luat o pernă, a îndoit-o şi mi-a băgat-o sub şolduri, ca să-mi ridice coapsele. Mi-a desfăcut puţin picioarele. Cu capul lăsat pe braţe îl lăsam să facă ce voia cu mine.

— Stai bine? m-a întrebat grijuliu.

I-am făcut semn că totul este în ordine. S-a întins între picioarele mele, m-a sărutat pe fese, apoi pe interiorul coapselor. După care şi-a lăsat limba să alunece în jurul clitorisului, înainte de a urca numai câţiva centimetri pentru a desena cercuri când într-un sens, când în celălalt, la intrarea primei găuri de care a dat în cale. Tehnica îi era deosebit de bine pusă la punct. A continuat să înainteze, lingând apăsat valea strâmtă care îmi desparte cele două orificii. S-a oprit două secunde pentru a-şi mai aduna salivă, apoi mi-a înfipt adânc limba în fund.

Încă de la început îl ajutam mişcându-mi cadenţat bazinul, lucru facilitat de uşoara arcuire de care beneficiam graţie pernei. Când a ajuns acolo unde îşi propusese, a prelungit momentul prin mişcarea de du-te-vino, cât mai profundă cu putinţă, a limbii. Centrul de greutate al corpului lui s-a schimbat, iar acum pântecele i se lipise de fesele mele. I-am simţit degetele intrându-mi în pizdă, frecându-mi-o, agitându-se nebuneşte. Ieşind mai apoi pentru a mă unge cu propria mea sevă. Degetul onctuos a schimbat gaura. Era delicat şi hotărât în acelaşi timp. Mă supuneam de bună voie. Eram relaxată, plină de dorinţa de a-l vedea intrând în mine şi în felul acela. Pregătindu-mi corpul pentru invazia ce urma să vină, mi-a spus:

— Eşti aşa de udă că va merge totul perfect, cred. Dar dacă îţi fac rău, să-mi zici.

Îmi iubeam soţul, îmi plăcea să fac dragoste cu el, îmi plăceau cultura şi umanismul lui, simţul autoironie, gustul pentru lecturi, blândeţea lui, modul în care ştia să fie ca un tată auster şi ludic în acelaşi timp. Cu toate acestea eram întinsă în patul acela, complet abandonată, fremătând sub mângâierile unui alt bărbat de care nu ştiam mai nimic, de care mă izbisem într-o altă viaţă. Nu am vorbit despre literatură, habar nu aveam care-i erau gusturile muzicale ori opiniile politice, nu ştiam dacă i se mai întâmpla să mai dea şi el câţiva bănuţi, în metrou, copiilor români, dacă era interesat de presă, dacă se mulţumea cu jurnalele gratuite ori era fan, dimineaţă de dimineaţă, al vreunui cotidian, ignoram complet mâniile sale cetăţeneşti şi viziunea asupra lumii. Toate astea nici că mai contau.

A intrat în mine puţin câte puţin, ca un fluid. Eram relaxată şi nu mă durea. Calea se lărgea, inel după inel, la trecerea sexului lui. Eram plină de el şi exact asta îmi şi doream. Să mă umple, să mă invadeze. Mi-a trecut o mână pe sub burtă şi a continuat să se mişte lent între buci, cu fruntea lipită de umărul meu. Simţeam să suntem amândoi concentraţi. Ţipetele noastre înfundate îşi răspundeau unul altuia. Resimţeam o plăcere diferită de aceea violentă şi intensă, din orele precedente, o plăcere mai apropiată de voluptate decât de orgasm. Eram atentă la mişcările corpurilor noastre, pe care le consideram armonioase, la ritmul regulat al sexului lui, care se retrăgea şi se strecura la loc fără brutalitate, însă din ce în ce mai departe, la sunetele pe care le produceam. Nu-mi doream înflăcărare, neaşteptate forţări, pasiune, strigăte. Mă bucuram de seninătatea momentului, ce părea mai degrabă un soi de reculegere. Aş fi vrut să observ din exterior cum o facem, să ascult. Îmi plăcea ideea că D. mă sodomizează. Îmi plăcea conceptul. M-am întrebat dacă nu cumva el este dublul meu sexual, sufletul-pereche pentru pat. Chiar dacă, totuşi, nu în asta consta obsesia mea, cristalizarea aceea precoce de care nu am reuşit nicicând să mă desfac. Nu se întâmplaseră dezîndrăgostiri fiindcă, poate, nici dragoste n-a fost vreodată. Doar dorinţa de a dori.

I-am căutat privirea peste umăr. Am dat de zâmbetul lui, în versiunea tandră, dezgolită de obişnuita ironie. Mi s-a părut că, în mod straniu, mă ştie pe de rost. Că a făcut dintotdeauna dragoste cu mine. Îndelunga mea legătură fantasmatică cu el mi-l

făcuse familiar. În fiecare dintre scenariile pe care mi le imaginasem de şaptesprezece ani încoace, noi doi îmbătrâneam împreună. Nu încetase niciun moment să-mi fie umbră fidelă.

Am continuat să ne contemplăm. Noaptea, târziu, pe când dormea, am ieşit fără zgomot din cameră. M-am întors la bărbatul meu care moţăia. M-am ghemuit în braţele lui, i-am şoptit „Mulţumesc!” şi am adormit. Dacă asta însemna să îmbătrâneşti, atunci nu mai avea de ce să îmi fie frică. Nici nu-mi dorisem cu adevărat să o sfârşesc cu D. doar ca, o dată cu dragostea, să facem şi puţină pace.

I

Aveam şaisprezece ani şi eram impregnată de băiatul acela până-n adâncul porilor. Nu găsesc altă imagine mai adecvată, căci pur şi simplu despre asta era vorba. De altfel, pe coperta oranj a blocnotesului *Rhodia,* pe care îl utilizam la vremea aceea, se mai poate ghici scris cu cerneală albastră: *Dulceaţa pielii lui.* Curios, dar despre cel care m-a dezvirginat anul următor nu prea îmi mai amintesc mare lucru. Însă despre D., cu care ar fi „trebuit" deseori să fac dragoste, ţin minte aproape totul: locurile prin care ne-am întâlnit, zonele trupului meu pe care le-a atins şi, mai ales, tot ce am vorbit. Am şi o explicaţie: D. a fost cel dintâi care mi-a vorbit în felul acela, exprimând fără ocolişuri tulburarea pe care i-o inspiram, cu vorbele exacte prin care un bărbat se adresează unei femei. Şi, mai ales, mi-a vorbit despre sex fără a trece la fapte şi fără a-mi fi făcut curte.

Când mi-a făcut cunoscut interesul pe care mi-l purta, la vreo trei luni după începerea şcolii, nu mi-a zis nici „îmi placi enorm", nici „mergem la cinema?". M-a privit sprijinind cu spatele peretele de la MJC *(Maison des Jeunes et de la Culture),* unde avea loc serata, cu ţigara în colţul buzelor, cu ochii lui verzi fixându-mă pătrunzător şi ironic, băgându-i elevei silitoare şi la locul ei care eram, textul:

— Cred că eşti foarte frumoasă. Mi-o scoli de parc-am dat în boală şi mor să fac dragoste cu tine. Numai la asta mă gândesc când te văd întinzându-te şi scoţându-ţi bucişoarele înapoi. Înnebunesc de-a binelea!

Mi s-au tăiat şi respiraţia şi picioarele, m-am înroşit toată şi n-am ştiut ce să răspund. Iar tot restul clasei a unsprezecea l-am petrecut strâmbându-mi coloana vertebrală tot pândind o privire a lui îndreptată spre şoldurile mele. Chiar şi astăzi când mă gândesc la asta simt înţepături sub pântece. Dacă m-ar întreba cineva care este prima mea amintire de natură erotică, asta mi-ar

veni de fiecare dată în minte. Cu toate că, de atunci, cu bărbaţi sau cu femei, în doi, în trei ori în şase, mi-am multiplicat plăcerile, combinaţiile şi poziţiile. Nu ştiu dacă păstrarea amintirii acelui băiat în străfundurile fiinţei mele este o modalitate de a rămâne fidelă celei dintâi părţi din viaţa mea sau, pur şi simplu, este vorba despre cea mai obişnuită fantasmă a femeii de treizeci de ani. Sigur e că m-a marcat în primul sens al cuvântului, ca pe o vită din turmă. Cu fierul roşu, până în adâncul epidermei, al inconştientului, al acelei părţi a memoriei care depozitează teama primară de apă, gustul copilăresc al bomboanelor *Chamallows,* palma arzătoare a ruşinii. Totuşi cred că-l şi iubeam un pic.

II

Jointul, eu l-am făcut. Bărbatul meu nu a fost nicicând cine ştie ce mare fumător, degetele lui nu prea au asemenea abilităţi, oricum nu pentru genul acesta de lucrări manuale. I-a sunat mobilul şi s-a ridicat pentru a răspunde. Vorbea în engleză, ca un om de afaceri, clătinând capul şi ţinând o mână în buzunar. M-am apropiat întinzându-i ţigara, a aspirat din vârful buzelor, coborându-şi pleoapele, după care mi-a înapoiat-o. Apoi, fără a-şi întrerupe convorbirea, a arătat spre rochia mea şi şi-a ridicat degetul mare într-un semn aprobator. Am zâmbit şi m-am învârtit ca un manechin la o paradă a modei. Şi-a reconfirmat prima impresie, făcându-mi cu ochiul. N-o fi fost rochia aceea cea mai tare piesă din garderobă, dar era una dintre cele mai bune pe care le descoperisem. Sau, cum stătea scris în *Elle:* „Indispensabila rochiţă neagră”. Era făcută dintr-un satin fluid şi se oprea undeva deasupra genunchilor, urmând liniile corpului fără a fi lipită de acesta. Atuul principal însă nu din faţă poate fi observat, întrucât rochia se închide la gât cu un nasture ajurat, negru-auriu, lăsând întreg spatele gol până la comisura feselor. Din faţă e înşelătoare, acoperindu-mi în întregime gâtul şi pieptul. Mă rog, fară sutien, cu sfârcurile întărite, mizam pe efectul curiozităţii.

Pierre a închis după saluturile uzuale, în engleza sa perfectă, de Oxford (după tată este britanic) şi s-a lăsat să cadă în fotoliu. Şi-a golit paharul de whisky şi m-a întrebat:

— Sigur nu vrei să mănânci nimic?

Am negat din cap, suflând fumul ţigării.

— Nu-mi place să mănânc înainte.

Ştiam cu exactitate ce efect căutam, fumând haşiş pe burta goală. Voiam să plutesc într-o oarecare măsură, pentru a mă potrivi cu ambientul, să nu mă mai apese nicio greutate, eliberându-mă graţie voalului deformator care transforma fiecare trup, făcându-l de dorit, incitându-mă să ating toate acele epiderme lăsate la vedere.

Am vorbit tot felul de nimicuri, în timp ce aduna într-o farfurie resturi de la masă. Copiii, unul de patru şi celălalt de doi ani, erau în weekend la mama. Aveam la dispoziţie două zile doar pentru noi. Am fi putut ieşi chiar dacă ar fi fost copiii acasă, ajungea să sunăm o baby-sitter, numai că a doua zi ar fi fost obligatoriu să ne sculăm devreme. Or, faptul că ştiam că aveam nu doar întreaga noapte în faţa noastră, dar şi toată ziua următoare pentru a ne reface, ne făcea să ne simţim mai liberi. Pierre a cinat în bucătărie, pe o planşetă din granit negru, ghemuit pe un taburet, explicându-mi de ce urma să aibă o săptămână foarte încărcată. Pe când îmi vorbea, am remarcat să tâmplele i se albeau, iar ridurile de la colţurile ochilor se adânceau din ce în ce mai mult. Ba chiar începuse să facă un pic de burtă, chiar dacă încă mai reuşea să înşele şi oglinda, şi pe mine. Nu mă deranjau deloc semnele trecerii timpului. Mi se părea un bărbat frumos şi, mai ales, viril. Îmi plăceau părul de pe pieptul lui, lărgimea impresionantă a umerilor, pielea obrajilor puţin ciupită de vărsat, palmele ca nişte bătătoare de covoare, felul în care mă strivea în timp ce făceam dragoste. Făcuse multe vreme rugby înainte de a se consacra studiilor de avocatură şi abia în pat înţelegeam cel mai bine teribila densitate a acelui sport. Toată acea corpolenţă nu-l lipsea de delicateţe. De zece ani de când ne cunoşteam aproape întotdeauna se arătase prevenitor, atent şi respectuos. Am avut şi certuri, regulate, furtunoase şi violente la nivelul cuvintelor. Când simţea că paharul a dat pe dinafară, pentru a face faţă tentaţiei de a sparge vreo uşă, pleca la plimbare.

Aveam douăzeci şi şase de ani când l-am cunoscut pe Pierre. Era prieten cu un avocat penalist pe care îl întâlnisem la un proces. Pe vremea aceea aveam o relaţie cam dezlânată cu bărbatul acela, mă culcam cu el relativ regulat, ba chiar fusesem

o săptămână în vacanţă, împreună, însă niciunul nici altul nu intenţionam să mergem mai departe. După ce am luat pentru întâia oară masa toţi trei, Pierre a trecut la o curte asiduă. Mă simţeam flatată, fiindcă era un bărbat frumos, strălucit, plin de umor. Era însă şi mai bătrân cu cincisprezece ani, în divorţ, afemeiat, aflat mai mult în Anglia decât la Paris. Timp de doi ani ne-am întâlnit fără a ne angaja în ceva mai serios, mulţumindu-ne cu actele sexuale deosebit de armonioase, cu weekenduri culturale şi ludice, cu clipele de intimitate furate muncii noastre foarte solicitante de la vremea aceea. Apoi Pierre şi-a pierdut mama într-un mod groaznic, într-un accident de maşină. La marginea mormântului, în clipa în care sicriul era coborât, şi-a dat seama că mă iubeşte, că îşi dorea să trăiască alături de mine, să mă ia de soţie şi să facem copii. Mi-am lăsat apartamentul de două camere decrepite din arondismentul XIX, de la etajul cinci, lipsit de ascensor, şi m-am mutat în apartamentul lui de lângă Saint-Augustin. M-a speriat puţin bruscheţea şi radicalitatea deciziei, însă mi se părea liniştitor să fie el convins şi pentru mine de sentimentele pe care le nutream şi de ceea ce intenţionam să fac. Nu aveam să regret. Pierre mi-a adus siguranţa financiară, prieteni cultivaţi şi generoşi, o viaţă sexuală completă. Mi-a dăruit doi copii frumoşi, drăguţi şi afectuoşi, pe care încercăm să îi creştem în respectul valorilor în care credem: umanism, toleranţă, laicitate, bun gust. Cred că nu m-a înşelat niciodată. În orice caz, nu mi-a produs nicio suferinţă în acest sens.

Am mai vorbit un pic, am ciocnit un pahar de vin, apoi, pe la miezul nopţii, am plecat. Peste rochie îmi pusesem un impermeabil lung. Mă străduiam să nu îmi frâng gleznele pe pantofii negri cu toc înalt. În stradă, Pierre a chemat un taxi şi i-a dat adresa clubului. Tot drumul, de altfel scurt, m-am uitat doar pe geam. Vedeam defilându-mi prin faţa ochilor faţadele haussmanniene, logiile sculptate, portalurile, copertinele braseriilor, afişele cinematografelor. O fi fost miezul nopţii, dar străzile erau pline ca pe la opt seara: larmă, beţia petrecerilor, a interminabilelor cine, a infinitelor posibilităţi. Mi-am amintit cât de mult îmi plăcea, în copilărie, să mă plimb noaptea, cu maşina, prin Paris. Era o altă lume. A mea era gri, fiindcă roşul comunismului şi al viitorului cântat în imnuri începuse deja să se dilueze. O lume funcţională, pragmatică, fără zorzoane.

Arhitectura era un dezastru. Însă amestecul social de la şcoală, o realitate încă, devenise un soi de ascensor mereu operaţional. Clădirile, case pentru persoane cu venituri minime mâi degrabă decât reşedinţe private, numeroase şi înalte, semănau cu nişte coteţe de găini, conform prietenilor din provincie care ne vizitau din când în când. Mutarea frecventă de la o şcoală la alta, după una cât mai de fiţe ori mai cu pretenţii, încă nu apăruse sau abia încolţea. Mergeam fiecare la şcoala din cartierul lui, cam aşa mergeau lucrurile, şi părinţii care să pună în discuţie sistemul erau puţini.

Pe vremea aceea, în momentul începerii clasei a şaptea în gimnaziul public din colţul străzii, poporul de stânga nu-şi punea nicidecum cele două întrebări cu care suntem astăzi asaltaţi: E normal să îţi sacrifici copiii pe altarul idealurilor politice? Nu e cumva exagerat să îţi pui asemenea întrebări? Locuiam într-un cartier de la marginea oraşului, prin care avea să bântuiască furtunos mai târziu Sarkozy, cu toată presa după el, viitorul preşedinte al republicii, ministru de Interne pe atunci. Eram fericită, apărată, plină de încredere în viitor. Iar când intram în Paris şi ni se întâmpla să o facem noaptea, în maşină, eram fascinată. Încercam să întrezăresc interioarele apartamentelor prin ferestrele luminate, atunci când storurile nu erau lăsate, să ghicesc cine erau cei care trăiau acolo, ce viaţă o mai fi fost şi aceea să te trezeşti dimineaţa în Paris, să te culci noaptea, dar să nu te mulţumeşti doar să te duci la muncă.

Pierre a plătit, a coborât din taxi, l-a ocolit şi mi-a deschis portiera. Îmi plăceau galanteria şi manierele sale, uneori un pic demodate. În faţa uşii prevăzute cu un ochi magic şi cu o placă aurită pe care se atenţiona că era vorba despre un „club privat”, înainte ca Pierre să apese pe butonul soneriei,mi-am aranjat puţin rochia şi părul. Am făcut-o cu un gest reflex, speriată cumva că ar fi posibil ca, de data aceasta, să nu ni se permită să intrăm, pentru că eram fie prea bătrâni, fie prea urâţi. Când i-am explicat subiectul angoasei mele, Pierre a izbucnit în hohote şi m-a mângâiat pe păr. Mi-a reamintit că acele cupluri dinăuntru erau departe de a fi modelele absolute ale frumuseţii. Şi că, în pofida celor treizeci şi trei de ani ai mei, continuam să fiu un paşaport de înaltă clasă prin asemenea locuri. Uşa s-a deschis, iar patroana, o blondă amabilă, fără vârstă, cu decolteu adânc, ne-a

salutat cu un surâs impersonal, asigurându-se dintr-o privire că prezenţa noastră nu va dăuna reputaţiei stabilimentului. S-a dat la o parte spre a ne lăsa să intrăm în vestibulul capitonat ca un budoar. Ne-am lăsat impermeabilul şi haina la vestiar, unde se mai afla o blondă de vreo douăzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie mulată, albă, din imitaţie de piele. Ne-a înscris în registru şi ne-a dat cartoline cu numele nostru pe ele, pentru consumaţia de la bar. Pierre şi-a aşezat palma pe spatele meu gol, invitându-mă să cobor scările.

III

Aşadar, aveam şaisprezece ani şi nu eram nici prea mare, nici prea mică pentru vârsta mea. Trecusem prin câteva flirturi, săruturi umede, fară cine ştie ce pipăieli, în aşa fel încât găseam destul de dezamăgitoare experienţele de până atunci. Toate acestea nu aveau nicio legătură cu *Imperiul dorinţei,* un roman savuros de citit în tren, şi nici cu *Bicicleta albastră,* seria cultă a lui Regine Deforges, cu care mă educasem sexual în timpul vacanţelor de vară la bunici, cărţi care mă făcuseră să sper numai fiori şi orgasme în serie. Mă aşteptam să descopăr o altă lume o dată cu primele schimburi de salivă, tot aşa cum menajera din celebra reclamă pentru îngheţata *Carte d'Or,* care deschide frigiderul, se trezeşte transportată într-un paradis al şerbeturilor. Numai că nimic nu se întâmpla şi începusem să cred că nici nu va fi să se întâmple vreodată. Frigiderul părinţilor mei nu dădea către vreo trecere secretă, vreo uşă ascunsă, vreun univers paralel.

Apoi D. s-a aşezat cu mine în bancă, cu tot cu nonşalanţa, cu sex-appeal-ul, cu privirea lui pătrunzătoare. Dintr-o dată, viaţa mi s-a părut că ar căpăta sare şi piper. Nu neapărat fiindcă mi se părea frumos. Efectul provenea din felul lui special de a mă privi, un soi de amestec de dispreţ, ironie şi dorinţă. Da, îl făceam să mă dorească, o simţeam, mi-o şi spunea, iar dorinţa lui o hrănea pe a mea. Lasă că pentru mine însemna rebelul care a fascinat mereu premiantele clasei. De trei ani, D. avea o iubită, lucru puţin obişnuit pentru un adolescent la vârsta aceea. Cu atât mai neobişnuit cu cât iubita aceea avea aproape nouăsprezece ani. De altfel, băiatul era cu mult mai ştiutor decât mine în domeniul sexual întrucât, după cum notam într-unul dintre caietele mele,

încă nu îmi oferisem altceva decât buzele şi pielea de pe gât.

D. nu avea nicidecum intenţia să o părăsească pe fata aceea, pe care îşi închipuia că o iubeşte, însă nici nu îşi putea înfrâna pasiunea pe care i-o trezea curişorul meu minunat de şaisprezece ani. Oficial, nu am ieşit niciodată împreună. Nu m-a ţinut niciodată de mână pe stradă, nu m-a sărutat niciodată în faţa altcuiva, nu mi-a vorbit niciodată în public cu vocea aceea gravă şi cu tonul în acelaşi timp imperios şi rugător pe care îl folosea când eram singuri. Rarele momente de apropiere mi-au rămas foarte bine personalizate în memorie. S-au succedat ca nişte capitole, fiecare cu titlul lui laconic şi explicit. Cel dintâi, introducerea, revelaţia iniţială, a fost atunci când D. mi-a declarat pe şleau că i se scoală din cauza mea, capitol intitulat „MJC". Episodul doi este „Camera lui Fanny".

Recitind textele scrise pe atunci, realizez că anul acela cu totul deosebit în viaţa mea, trăit în ritmul întâlnirilor amoroase clandestine din vremea petrecerilor îmbibate în alcool, nu a fost lipsit de o amărăciune, violentă uneori, şi de un puternic sentiment de umilire. Cu timpul am ajuns să nu mai ţin minte decât şocul primei relaţii, însoţit de o dorinţă spontană. Şi acum mă mir că amintirea a rămas la fel de vie, că nu s-a risipit cu timpul, cu întâlnirea celorlalte sexe, cu schimbările de paturi de iubiţi, cu maturitatea şi cerinţele ei, cu maternitatea, cu moartea…

IV

Un bar, un ring de dans, măsuţe joase, canapele, taburete. La prima vedere, un local eşanjist, în afara spaţiului dedicat sexului, nu diferă prea mult de o discotecă. Numai decorul este mai îngrijit, afluenţa mai redusă, mai ales la bar, media de vârstă mai ridicată. Femeile îşi permit ţinute de o fantezie debordantă, deşi poate că aşa se întâmplă şi prin discotecile propriu-zise, însă nu mai sunt în măsură să fac o asemenea comparaţie. Am comandat două cupe de şampanie barmanului, un tânăr cu pielea mată, gen „indianul Cheyenne", cu ochi negri şi plete strânse cu o fundă, care ne-a primit cu un zâmbet dezarmant. Era de ceva vreme angajat, fiindcă îl mai văzusem şi altă dată. Mi se părea de o frumuseţe uluitoare şi cred că exact acest efect îl şi urmărea: să placă tuturor clientelor, să alimenteze maşina cu fantasme, să

treacă drept obiect al dorinţei lor, în aşa fel încât să le faciliteze cele câteva îmbrăţişări care aveau să urmeze. Privind de jur-împrejur, am încercat să îmi dau seama cam cine erau cei prezenţi. Ca de obicei, persoanele de patruzeci de ani păreau a fi majoritare.

Câteva femei erau cu adevărat frumoase, sexy, îmbrăcate cu rochii sugestive. Altele, cu totul insignifiante, se puteau duce direct la muncă după cum arătau. În context, din moment ce nu le puteam auzi vocile şi nici citi în ochii lor, din punctul meu de vedere, dintre bărbaţi, putea fi ales oricare. Pe-aici dorinţa nu mi s-a hrănit niciodată cu viziunea cine ştie cărui necunoscut, nici măcar cu prezenţa lui palpabilă. Întrucât, în asemenea locuri, chiar dacă explicit dedicate sexului, ciudat paradox, dar libidoul îmi era în general anesteziat de absenţa suspansului, de codul şi de regulile implicite care îţi dau o libertate falsă, cam inutilă şi de convenienţă. Dacă bisexualitatea feminină face parte din preliminariile de neocolit într-un local pentru partuze, n-am văzut, în schimb, nicicând, doi bărbaţi pipăindu-se decât, poate, doar din greşeală.

În ringul de dans se aflau numeroase cupluri şi femei care îşi lăsaseră partenerul pe vreo sofa, încercând să se mişte în ritm. Cu toate că există atâta muzică şi cântece senzuale şi mai potrivite, cu toate că aproape întreaga clientelă le-a trecut de mult de adolescenţă, cluburile libertine, departe de a-şi elabora fiecare pachetul de compilaţii ale casei, în armonie cu profilul, să încăpăţânează, mai toate, să opteze pentru acelaşi techno trist şi războinic. Şi doar nu lipsesc *La Décadanse* a lui Gainsbourg, refrenele *zouk* din Antilele Franceze, câţiva paşi de salsa, ceva gen *Déshabillez-moi* a lui Juliette Greco sau *Voulez-vous coucher avec moi* al lui Lady Marmelade, ritmuri ori titluri care ar putea întreţine o ambianţă muzicală adecvată, plină de senzualitate, de umor, relaxantă. În loc de aşa ceva, pum, pum, pum, pum, biţii electronici triumfă şi, în afara câtorva escort-girls remunerate, ale căror fâţâieli din şolduri ar rămâne sexy şi pe un dans popular din Auvergne, cei mai mulţi dintre dansatori par ridicoli.

Pierre s-a apropiat de urechea mea şi mi-a şoptit să mă uit la cuplul din stânga, care părea să îl intereseze. Cocoţată pe taburet, m-am întors pentru a arunca discret o privire. Am observat duoul aşezat pe o canapea, ea, o brunetă frumoasă, cam

de vârsta mea, destul de slăbuţă, stând picior peste picior, el, ţinând-o cu un braţ pe după umeri, cu figură plăcută, cu ochelari cu rame fine pe nas. M-am întors, dar privirea mi s-a oprit asupra unui al doilea cuplu, care tocmai intra, aflat în capul scărilor, la şapte-opt metri deasupra noastră. Fata era o eurasiatică deosebit de frumoasă, cu părul negru tuns *bob clasic.* Bărbatul care o însoţea, ţinând-o de mână, privea către ringul de dans, aşa că nu îi puteam vedea decât profilul. Degeaba părea el mai masiv decât în amintirile mele, era de ajuns ca să îl recunosc.

V

Când Fanny, una dintre colegele mele, ne-a anunţat că părinţii fuseseră de acord să ne lase pivniţa pentru revelion, mi-am pus imediat două întrebări: O să vină şi D.? Cum să mă-mbrac? Până la treizeci de ani, când am rămas însărcinată pentru prima oară, nu am fost complexată de fizicul meu. În adolescenţă eram drăguţă, subţirică şi mă simţeam bine în pielea mea. Îmi plăcea să dansez şi îmi veneau de la sine acele ondulări ale şoldurilor care hipnotizează fără greutate. Sânii îmi era mici, cu sfârcuri groase, şi de aceea îmi plăcea să port tricouri fără sutien. Abia de mai schimbasem câteva cuvinte cu D. sau, mai bine zis, abia dacă mi se mai adresase din clipa în care îmi mărturisise cât râvnea să mă aibă, aşa că mizam pe acea petrecere, pe alcool, pe dans, pe promiscuitate şi pe lumina discretă pentru a putea testa dacă efectul ţinea şi în afara şcolii.

Cred că a sosit destul de târziu la Fanny, când nu îl mai aşteptam deloc. Mă pusesem pe băut, hotărâtă să mă îmbăt ca să mă pot distra orice-ar fi fost să fie. Eram o gaşcă de fete şi de băieţi foarte unită, destul de dedată bucuriilor tactile, însă, până la urmă, mai degrabă castă. Graţie alcoolului, fetele se încolăceau fără probleme în braţele băieţilor care le recitau poezii, le spuneau bancuri, le vorbeau despre muzică fără să fi încercat măcar să le sărute. Fiecare dintre aceştia era sfâşiat între dorinţa de a-şi atinge partenera şi teama de a nu o face cum trebuie ori de a fi respins. Mi-ar fi plăcut să mă întorc la vârsta aceea, să am corpul de la şaisprezece ani, prospeţimea şi candoarea de atunci, partenerii potriviţi, dar, în acelaşi timp, mai sigură pe mine, ştiind ceea ce ştiu acum. Dacă nu mi-ar fi fost atât de frică de „prima dată”, dacă aş fi fost mai călită, dacă nu

aş fi avut o concepţie atât de strictă despre relaţiile interumane, dacă nu aş fi dat atâta importanţă părerii celorlalţi despre mine, poate că aş fi mers până la capăt cu ceea ce îmi doream să trăiesc alături de D. Şi, poate, sentimentul acesta de frustrare nu m-ar fi urmărit în toţi anii care au urmat. Eram atât de impregnată de discursul conform căruia, pentru a-ţi începe viaţa sexuală, nu trebuie să te grăbeşti, este obligatoriu să aştepţi momentul potrivit, să îţi alegi partenerul cu care se poate miza pe o relaţie durabilă... Tocmai la vârsta spontaneităţii mă găsisem să fiu o raţională!

În noaptea aceea, la Fanny, D. ajunsese după miezul nopţii. M-am prins că e pe acolo, fiindcă i-am simţit privirea fixându-mă de la câţiva metri. Prin toată hărmălaia se apropiase pentru a-l saluta pe băiatul cu care stăteam de vorbă, sărutându-mă pe obraz din vârful buzelor. După care s-a dus să fumeze o ţigară lângă linia muzicală, străpungându-mă parcă cu irisurile lui verzi. M-am străduit să rămân calmă, să par detaşată, relaxată şi atentă la ceea ce îmi povestea interlocutorul meu. Ritmul muzicii s-a schimbat. Nu mai era nici funk, nici soul, ci o melodie U2, *With Or Without You*, pe care nu o puteam asculta fără a-mi da lacrimile. Întotdeauna era la fel, am auzit vocea joasă a lui Bono începând prima strofa – *See the stone set în your eyes! See the thorn twist în your side* – şi mi s-a strâns inima. Învăluită de privirea lui, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre el cu pas sigur. Dacă stau bine să mă gândesc, nu mă mai privise niciodată aşa. M-am proţăpit în faţa lui.

— Nu mă inviţi la dans?

Şi-a strivit fără un cuvânt ţigara şi, după câteva secunde, mi-a răspuns:

— Aş prefera să mergem să vizităm etajul.

L-am urmat în sus, pe scări. L-aş fi urmat oriunde.

Odată închisă uşa în urma noastră, înăuntru nu au mai rămas decât tăcere şi întuneric, solemnitate şi încordare. Eram îmbrăcată în blugi decoloraţi şi un jerseu fără mâneci la care ţineam mult fiindcă răscroiala americană, care îmi lăsa umerii goi, însă îmi înfăşură gâtul, îmi venea foarte bine. Am notat toate aceste detalii într-un colţişor al creierului, deoarece presimţeam că eram pe cale să mă arunc în viaţa aceea de om mare care mă fascina atât de mult. Pricepeam că aveam să las în urmă

fragmente de copilărie şi o bucăţică din pielea mea de fetiţă. Nu inocenţa aveam să o las de izbelişte, căci niciodată nu mă simţisem vreo inocentă.

Ne-am strecurat în prima cameră care ne-a ieşit în cale, dormitorul lui Fanny. Storurile nu erau coborâte şi, prin perdele, becurile de pe stradă luminau pe jumătate încăperea. Câteva clipe am rămas în picioare, faţă în faţă. Îmi dădeam seama că este emoţionat. Mi-a spus că se teme să nu mă facă să sufăr, fiindcă nu era liber. Cred că era foarte îndrăgostit de fata aceea, care îl şi iniţiase, şi că ideea de a trăda acel sentiment îi era insuportabilă. Dar şi să îi fi cerut să-i rămână fidel era prea mult. Nu i-am răspuns, ci m-am aşezat pe mochetă. A făcut la fel, păstrând cam un metru şi jumătate între noi.

— Vino mai aproape, te rog.

Vocea lui răguşită m-a făcut să tresar. M-am dus până lângă el în patru labe şi m-am întins alături, pe spate. Nu m-ar fi deranjat să îi jur credinţă. D. s-a întins lângă mine, într-un cot, cu capul sprijinit de palmă. M-a mângâiat pe păr, apoi pe obraz. Cu arătătorul mi-a urmat conturul nasului pentru a mi se opri pe buze. După care, cu mâna la fel de uşoară, mi-a mângâiat umărul.

Zăream în penumbră silueta care venise uşor deasupra mea şi care mi se părea tare voinică. Pusese palma, a cărei căldură o simţeam, peste tricou, pe pântecele meu. I-am simţit răsuflarea pe obraz şi am observat că i se accelerase. S-a aplecat, iar buzele întredeschise le-au atins uşor pe ale mele. Abia de i-am sesizat limba. Senzaţia era diferită de aceea a schimburilor de salivă la care avusesem dreptul până în acel moment. Uşoara atingere a buzelor lui a făcut să-mi treacă un fior de-a lungul coloanei vertebrale. Şi-a dat seama şi a surâs. A luat-o de la capăt. Mi-a apăsat iarăşi, abia simţit, gura, apoi, fără să se grăbească, mi-a mângâiat buza de sus cu limba. S-a oprit şi s-a ridicat pentru a mă privi. S-a aplecat încă o dată, prinzându-mi buza de jos între ale sale. Părea nehotărât să mă sărute de-a binelea, să-mi hrănească cerul gurii cu o limbă puternică. Modalitatea aceea de a acţiona sacadat, reţinut, îmi înflăcărase simţurile. Nu ştiu cine îl învăţase, dar era incredibil. Abia de mai îndrăzneam să respir. Ardeam şi mi-era frig în acelaşi timp.

Fiecare centimetru al epidermei mele reacţiona şi toate zonele trupului meu păreau să se fi conectat între ele, faţa şi pântecele,

pielea şi muşchii. Era suficient să îmi lângă gura că firele de păr de pe braţe mi se zbârleau unul după altul. M-ar fi putut atinge oriunde, în scobitura cotului ori pe genunchi, că aş fi fost la fel de excitată. Astăzi pot să îmi explic că asta se petrecea cu mine. În însemnările mele de atunci nu am utilizat cuvântul. Am descris, în schimb, cu precizie, toate senzaţiile şi manifestările lor fizice şi e evident că, pentru întâia oară în viaţă, eram foarte excitată sexual. I-am luat mâna care i se odihnea pe burta mea, deasupra tricoului, şi cu o mişcare destul de bruscă i-am băgat-o dedesubt. M-am cambrat la contactul cu palma lui şi i-am lăsat-o să urce şi cei câţiva centimetri care o mai despărţeau de sâni. D. a gemut uşor. Cu mâna cuprinzându-mi sânul ca o cupă, a început să îşi treacă degetul mare, abia atingându-l, de o parte şi de alta a sfârcului.

Apoi s-a lungit peste mine, şi-a băgat picioarele între ale mele, mi-a ridicat puloverul până la subţiori pentru a-mi dezveli complet pieptul. I-am băgat degetele în părul fin. A început să îmi sărute sânii cu blândeţe, fară a se concentra neapărat asupra sfârcurilor. Trupul lui mă apăsa, încercând să îmi desfacă şi mai mult picioarele. Una dintre mâini i s-a aventurat mai jos, apucându-se să îmi desfacă centura şi nasturii pantalonilor. L-am oprit.

— Nu. Nu aici, nu acum, am şoptit.

— De ce?

— Poate să intre oricine.

— Aşa e.

A suspinat, fară a-şi opri înaintarea mâinii. A lăsat-o să alunece de-a lungul coapsei până la banda elastică a Dim Up-ului. Astăzi nu mi-ar mai da prin cap să port ciorapi pe sub pantaloni. În orice caz, în seara aceea o asemenea stupiditate l-a lăsat pe D. fără grai, umplându-l de regrete suplimentare. Aparent, pentru el, o fată care purta ciorapi pe sub pantaloni însemna că este la ciclu. Pe coridor am auzit voci, râsete, o harababură care anunţa apropierea sfârşitului petrecerii. O rază de lumină a pătruns pe sub uşă şi abia am mai avut timp să-mi las puloverul peste pantalonii cu nasturii desfăcuţi că s-a şi deschis. Era timpul să plecăm.

Zilele şi chiar săptămânile care au urmat au fost destul de grele pentru mine. Nu încetam să îmi amintesc scurtul moment

de intimitate, nădăjduind ca foarte curând să mai urmeze şi altele. Dacă D. se aşeza în faţa mea, stăteam minute în şir cu ochii aţintiţi la pielea mată a cefei lui pe care părul desena un V de o emoţionantă fineţe. Când îl puteam observa în voie, gura îi era cea pe care o fixam ca printr-un obiectiv. Îi zăream buzele mişcându-i-se şi mi se părea că aleargă pe sânii mei. Asemenea imagini fugare mă tulburau ore de-a rândul. Numai că D. se arăta extrem de distant, impasibil, nelăsându-mă să ghicesc nimic din emoţiile sau intenţiile lui. Nu ne vedeam decât la liceu, în pauze, niciodată singuri. Mi se părea de neconceput să fi ajuns la o asemenea proximitate fizică şi să nu fi păstrat nimic din ea în relaţia noastră de zi cu zi. În orice caz, nu voia cu niciun preţ să îşi pună în pericol dragostea oficială. Mi-o explicase limpede într-un schimb de bileţele la ora de franceză, scuzându-se că mă face să sufăr, dar rugându-mă să nu aştept nimic de la el. De bine, de rău, făceam pe indiferenta deşi nu degeaba eram eu tânără, parcă aş fi ştiut vechea reţetă *lasă-mă şi nu-ţi dau pace, cum o-ntinzi, ia vino-ncoace.* Mă arătam prietenoasă în special cu ceilalţi băieţi din gaşcă, mă străduiam să fiu veselă. Dar imediat ce rămâneam singură deveneam morocănoasă, considerând că viaţa nu mai merita niciun interes. Ca adesea în adolescenţă, alternam exaltarea cu deprimarea extremă. Fiecare sentiment îl resimţeam exacerbat. D. nu mi-a vorbit o săptămână şi am amuţit şi eu la rândul meu. Dacă, la cantină, îmi dădea sarea, mă întorceam acasă veselă ca un cintezoi.

Deseori, seara, după încheierea orelor, mica noastră gaşcă se regăsea la cafeneaua din colţ, mereu aceeaşi, băieţii pentru o partidă de fotbal de masă, fetele pentru a sta la taclale ori pentru a juca zaruri la masa alăturată. Uneori ne lăsau şi pe noi să-i concurăm la joc, făcând mişto de neîndemânarea noastră, de modul în care foloseam fără măsură mişcările formal interzise, strigăte ascuţite care ne scăpau ori de câte ori tensiunea creştea. Ei şi noi ne petreceam timpul pipăindu-ne din cuvinte, comunicând ironic şi cu subînţeles, cea mai bună desfăşurare pe care o descoperisem pentru a ne camufla curiozitatea şi atracţia reciprocă pe care celălalt sex nu înceta să le suscite. Când era de faţă şi D., concentrat asupra mingii miniaturale, cu ţigara în colţul buzelor, îi urmăream mâinile crispate pe mânerele care ieşeau pe laturile cutiei jocului de fotbal. Îi vedeam încheieturile

contractându-se. Uneori, îşi ridica mânecile până la coate, aşa că îi puteam admira în voie antebraţele, care mi se păreau virile şi puternice. Dacă m-aş întâlni astăzi cu băiatul de la şaisprezece ani cu siguranţă l-aş considera pur şi simplu un puştan. Pe vremea aceea însă, era pentru mine arhetipul masculin fascinant, cu privirea lui explicită sexual, cu ambivalenţa lui comportamentală faţă de mine, alternând dezinteresul cu camaraderia şi declaraţiile de dragoste.

Într-o zi, am avut un schimb mai dur de cuvinte. Îşi dorea să mă încerce, nu chiar răutăcios, numai că eram mult prea epidermică după cele câteva săptămâni în care nu mă băgase în seamă şi nu am fost în stare să îmi păstrez atitudinea neutră şi fals dispreţuitoare pe care mă forţam să o adopt în privinţa lui. Îmi pusesem un mini care îmi venea foarte bine, fără a fi fost vulgar. D. urca în spatele meu scara cea mare care ducea la primul etaj. L-am auzit zicând:

— Ciorapi sub pantaloni, colanţi sub fustă… cam ciudat, nu?

Nu mi-am putut stăpâni furia, aşa că mi-am întors capul şi i-am răspuns:

— Ce te-o fi omorând grija?

Cu siguranţă, nu am avut niciodată prezenţă de spirit în replică. Eram în capul de sus al scărilor, împinşi de valul de elevi care urcau în acelaşi timp cu noi. A făcut ochii mari, mi-a adresat unul dintre cele mai nevinovate zâmbete şi mi-a spus:

— Calm, domnişoara jignită, că te-apucă pandaliile.

Deşi nu agream grosolăniile şi înjuram extrem de rar, nu mi-a dat altceva prin cap decât:

— Du-te-n pizda mă-tii!

M-am întors pe călcâie şi m-am aruncat în marea de congeneri, mai furioasă pe mine decât pe el, de altfel.

Numai că, ceva mai târziu, a fost suficient un amănunt infim pentru a mă apuca iarăşi să sper. Eram patru sau cinci colegi în holul liceului, după masă, printre care şi D. şi cu mine. Am cerut o ţigară, fără a mă fi adresat cuiva anume. D. și-a scos pachetul şi, în loc să mi-l întindă, a luat o ţigară, a dus-o încet la buze, a aprins-o, a tras un fum şi mi-a dat-o. Nimeni nu a dat atenţie ciudatei proceduri. Cât despre mine, nu l-am mai scăpat din ochi cât a făcut tot circul acela şi, mai ales, când mi-am strecurat filtrul în gură. Îmi plăcea strălucirea amuzată a ochilor lui, aşa că

i-am întors zâmbetul pe care cu greu şi-l stăpânea. Ţigara aceea a fost pipa păcii.

VI

Cuplul s-a pus în mişcare, apropiindu-se de bar. M-am întors fulgerător cu scaunul rotativ, apucând cu degete crispate paharul, cuprinsă de panică. El s-a apropiat de tejghea. Cu cămaşa mi-a atins spatele gol. A cerut două cupe de şampanie. I-am recunoscut vocea. Mi se părea că răsună în pereţii coloanei mele vertebrale. Eram profund tulburată, nu mai înţelegeam nici unde mă aflam, nici câţi ani aveam, nici ce mi se întâmpla. Pierre m-a întrebat dacă mă simt bine. Am dat din cap şoptind că mi s-a urcat şampania la cap. S-a ridicat pentru a-mi aduce nişte tartine cu fructe de pe bufetul instalat ceva mai departe. Nu îndrăzneam să mă mişc. În spatele meu, D. aştepta comanda. În clipa în care Pierre s-a îndreptat către mine, D. s-a îndepărtat mulţumindu-i barmanului, într-un soi de schimb de locuri ca de comedie, care, în alte împrejurări, chiar m-ar fi distrat. De bine, de rău, am reuşit să înghit fructele, în pofida uscăciunii gâtului. După care m-am ridicat, anunţându-l pe Pierre că merg până la toaletă.

Aceasta era alături, cam la doi metri depărtare. Mi-am dat cu apă pe faţă şi m-am privit în oglinda de deasupra chiuvetei. Nu m-am putut opri să nu îmi aranjez machiajul din vârful degetelor, să nu mă privesc din profil pentru a mă convinge că mijlocul nu mi s-a îngroşat prea tare şi mi-am scuturat capul pentru a-mi umfla puţin volumul părului pe care încă îl port lung şi buclat. Eram împărţită între frică şi nerăbdare, între sentimentul unei totale irealităţi şi impresia inevitabilului. În spatele meu, un furnicar de femei care, uneori, se recunoşteau şi se îmbrăţişau, susţinute de câte un „Ce mai faci, iubito?”, îşi aranjau ciorapii ori decolteul şi îşi spălau mâinile cu conştiinciozitatea unui chirurg înaintea operaţiei. Imaginile, mirosurile, dialogurile se ciocneau în mintea mea cu senzaţii mai vechi, cu sentimente pe care nu le mai trăisem de multe vreme, care îmi izbeau pieptul şi îmi umpleau pântecele. Eram înfierbântată şi întregul corp îmi intrase în stare de alarmă. Femeile din jur mi se păreau prea fardate, prea machiate, prea false, numai eu vagabondam cu faţa descoperită în plin bal mascat. Am închis ochii pentru a nu le mai vedea nici pe ele, nici pe mine. Tare-aş mai fi schimbat şampania

cu o bere, tare mi-aş mai fi scos pantofii ăia cu tocurile de zece centimetri pentru a dansa în picioarele goale după Nirvana. Abia aşa m-aş fi simţit şi eu vie.

Ceea ce chiar nu ar fi fost un gest lipsit de importanţă. Tocmai descoperisem, destul de târziu, nu-i vorbă, că moartea nu este doar umbra aceea omniprezentă, solemnă şi cam teatrală care planează asupra unor procese şi pe care mă strădui să o ascund, uneori, juraţilor. De câteva luni devenise o realitate familiară şi crudă. O simţeam apropiindu-se în cercuri concentrice. O prietenă de vârsta mea atinsă de cancer la sân, un confrate decedat la nici cincizeci de ani în urma unui anevrism, o boală genetică foarte rară la una dintre nepoatele mele, o leziune precanceroasă descoperită la colul meu uterin. Îngheţasem în momentul în care fetiţa mea de patru ani, care habar nu aveam că înţelege ce înseamnă moartea, îmi spusese cu câteva săptămâni în urmă:

— Aş vrea să te îngroape lângă mine când o să mor, ca să poţi să vii să mă legeni în groapă.

Îmbătrâneam. Mă descojeam şi de ultimele relicve ale nepăsării. Poate că această dureroasă metamorfoză are nevoie şi de nişte pauze în care să nu mai conteze decât clipa prezentă.

VII

La discotecă nu mergeam niciodată, fiindcă era departe, scump şi se auzea că accesul minorilor era interzis. Drept pentru care toate petrecerile la are am mers au avut loc fie la iniţiativa celor de la MJC-urile din preajmă, fie prin subsolurile acelora dintre noi care locuiau în casele lor şi ai căror părinţi nu erau adversarii faptului de a vedea debarcându-le în curte vreo douăzeci de adolescenţi odată. Ajungea să nu se audă halbele de bere ciocnindu-se, nici sticlele de Malibu, de Baileys şi de vodcă pentru ca adulţii să mai închidă ochii. Cât despre canabis, cred că totuşi părinţii nu îi depistau mirosul, fie el şi caracteristic. Ai lui Mathieu, de exemplu, aveau o casă la fel de spaţioasă ca pivniţa şi grădina. Au acceptat ca fiul lor să invite „câţiva prieteni ''. Aşa că ne-am adunat vreo treizeci în subsolul lor, într-o sâmbătă seara, înecaţi în fumul ţigărilor şi cu muzica dată la maximum. *Rage against the machine* sau *Lofofora* ne urlau în urechi. Eram cu toţii rockeri. Nici picior de rapper printre noi,

doar câţiva amatori de funk ori dance, ceva mai mulţi de reggae şi un vârf de linguriţă de ska. Ca să intrăm în transă, nimic nu era mai bun decât Téléphone, Pil, Noir Désir sau Madness. *Ça c'est vraiment toi* sau *This Is Not a Love Song* şi o luam razna. Până la urmă, fetele tot obţineau şi câteva piese ale Ritei Mitsouko. Astăzi, viaţa de femeie activă şi de mamă nu prea îmi mai oferă ocazia să dansez. Profit şi de cea mai vagă ocazie pentru a redescoperi acea plăcere: o căsătorie, o aniversare, o petrecere de casă nouă. Dacă DJ-ul mai e şi el, ca şi mine, întârziat cu vreo douăzeci de ani în materie muzicală, atunci aventura poate fi aproape orgasmică. Dintr-o dată îmi scot pantofii, închid ochii şi mă învârt în mijlocul fantomelor mele.

La Mathieu purtam o rochie neagră, scurtă, mulată, pe care mi-o puteam permite la vremea aceea şi care şi-a îndeplinit misiunea. La sosire, unii dintre băieţi mi-au adresat câteva comentarii flatante şi priviri cu subînţeles, care încă mă mai mirau şi mă făceau să roşesc. Degeaba mă dădeam eu feministă, admirând lupta tovarăşelor mele de sex mai bătrâne, tot eram încântată de noul meu statut de obiect al dorinţei pe care îl datoram recentelor transformări ale trupului meu. Trăiam ca pe o stranie contradicţie faptul de a revendica, pe de o parte, egalitatea şi libertatea, şi de a mă găsi, pe de altă parte, subjugată de propriile sentimente şi senzaţii,dependentă de privirile masculine. În zilele în care eram deprimată mi se părea chiar că pasiunea alienează.

La Mathieu îmi interzisesem scrupulul de a fi prea receptivă la complimente. Mereu în întârziere, D. încă nu sosise şi, oricum, niciodată nu şi-ar fi trădat, de faţă cu alţii, nici cel mai mic semn de afectivitate. Îmi amintesc perfect de starea mea de spirit din acele momente. Era vorba despre o absolută lipsă de griji şi de certitudinea că fericirea va veni cu siguranţă. Ştiam că trebuie să profit de acest lucru. Aveam toată viaţa înainte şi îmbătătoarea conştiinţă că-mi era deschis întreg câmpul posibilităţilor. Aveam şi avantajul vârstei, deseori însoţită de inevitabilele ei neplăceri: stările de nelinişte, teama de a trăi, detestarea propriei persoane, apariţia acneei. Nu eram doar convinsă de fericirea mea, dar mai şi ştiam că trebuie să ţin minte asta pentru mai târziu.

Am făcut ceea ce obişnuiam cu toţii în asemenea ocazii: am băut, am fumat şi am dansat în picioarele goale. Ştiam bine ce

emana din partea noastră, a fetelor, atunci când ne mişcăm şoldurile, în modul cel mai lasciv cu putinţă. Împreună cu cele mai bune două prietene ale mele, ne distram dansând împreună cu o ambiguitate şi o senzualitate studiate, învârtindu-ne unele în jurul altora, amestecându-ne braţele, atingându-ne fundurile. Fără să o fi formulat explicit vreodată, scopul era limpede: să punem băieţii pe jar. Ca şi la Fanny, mi-am dat seama instinctiv că D. catadicsise în sfârşit să îşi facă apariţia. Se sprijinea de un perete şi mă privea cu mâinile înfundate în buzunare. Şi astăzi sunt în stare să dansez ceasuri întregi sub privirile unui bărbat care mă doreşte. Sunt un întreg spectacol, o adevărată divă coborând treptele pe scena unui musical de succes. Am profitat de un cântec care îmi plăcea mai puţin pentru a mă retrage şi a-mi căuta o ţigară în geantă. Pe când mă lăsasem pe vine pentru a căuta pachetul, D. a trecut prin spatele meu şi mi-a zis fară a se opri:

— Mi-ar plăcea să stăm un pic de vorbă.

M-am ridicat şi l-am urmat afară.

În jurnal am notat că am făcut-o fară să ştiu dacă din resemnare ori din hotărâre. Mincinoasă mică! Nu era vorba nici de una, nici de alta. Pur şi simplu eram nerăbdătoare. Am urcat cele câteva trepte din beton care duceau în iarbă. Tălpile mele goale au călcat pe firele umede, iar contactul acela m-a bucurat. Pe cer nu străluceau decât câteva stele. Muzica se auzea înăbuşit, dintr-o gură de aerisire. D. s-a aşezat pe pajiştea în pantă, iar eu am venit lângă el, cu genunchii strânşi la piept. Aş fi dat orice să mă pot ghemui la pieptul lui, dar aveam şi eu mândria mea. A deschis gura.

— Nu reuşesc şi pace. Aş fi vrut să nu mă mai uit la tine, să nu îmi mai pari frumoasă. Nimic de făcut. Tot atât de mult te doresc.

Nu i-am răspuns, ci doar am schiţat un zâmbet în cinstea victoriei care venea ca o compensaţie pentru zilele lungi în care nu îmi dăduse atenţie, pentru refuzul făţiş al oricărui contact, pentru fugile şi revenirile lui. Îl lăsasem să îşi facă curaj, să se mai apropie puţin, să vină să mă caute.

S-a rostogolit până a ajuns, pe burtă, în faţa mea. Şi-a pus bărbia pe mâinile care i se aşezaseră, la rândul lor, pe picioarele mele. Cum rochia mi se ridicase pe coapse, picioarele îmi erau îndoite şi uşor desfăcute, iar solul înclinat, avea direct în faţa

ochilor imaginea chiloţilor mei. Vizibil ne răcorit de tăcerea mea, uitându-şi pentru moment discursurile bisericoase despre fidelitate, morală şi iubire, mi-a zis:

— OK, mor după picioarele tale. Sunt incredibile. Dar altceva mă interesează.

Amuzată, am catadicsit să îmi îndrept ochii către el. I-am pus o mână pe cap, i-am mângâiat urechea şi pielea dulce a gâtului. M-a prins de încheietură şi mi-a apropiat palma de gură, lăsându-mi degetele să-i alunece unul după altul între buze. M-am uitat ce face şi mi s-a părut că toată saliva pe care mi-o lăsa pe falange mi se aduna între coapse. Dintr-o dată, s-a ridicat în mâini şi s-a apropiat de faţa mea, atât de brusc încât am căzut pe spate, sprijinită pe coate, cu picioarele desfăcute. Prin materialul gros al pantalonilor am realizat distinct sexul lui în erecţie, lipit de chiloţii mei. M-a sărutat cu o nerăbdare neştiută până atunci, cu o ardoare care mi-a înnebunit pântecele. Dinţii i s-au lovit de ai mei, m-a forţat să deschid gura pentru a-l lăsa să intre şi m-am întrebat dacă nu cumva mă va muşca. Panta era atât de înclinată încât chiar şi aşa, sprijinită în coate, eram ca şi întinsă. Îi simţeam pieptul apăsându-mi sfârcurile şi centura buricul. Limba lui o căuta pe a mea, iar eu înţelegeam că vrea să îmi spună: „Vezi, sunt în tine!” Când mi-a lăsat buzele pentru a-mi comunica din priviri urgenţa momentului, aproape că îmi pierdusem respiraţia. Nu din cauza lungimii sărutului, ci a emoţiei care mă sufoca. Fremătam şi pe suprafaţa epidermei îmi alergau mii de înţepături. Am rămas câteva clipe ochi în ochi, gâfâind, cu feţele la zece centimetri una de alta.

Chiar în acel moment am auzit voci care păreau să se îndrepte spre noi. D. s-a rostogolit la o parte, iar eu mi-am aranjat rochia. Mi-era frică, dacă nu cumva asta doream, nici nu mai ştiu, ca tensiunea care nu se putea risipi atât de repede să nu ni se citească pe feţe ori în atmosfera din jurul nostru. Întreruperea a căzut tare prost. Umezeala pe care o simţeam între picioare nu avea nicio legătură cu roua din grădină…

Patru băieţi cărora, evident, nu părea să le dea prin cap că ne deranjează, s-au aşezat lângă noi cu o sticlă de vodcă şi pahare. M-am ridicat, iar D. s-a arătat descumpănit.

— Pleci?

Am aprobat din cap, schiţând un zâmbet prin care să mă scuz

şi am intrat în casă. Era trei dimineaţa şi jumătate dintre invitaţi plecase. L-am ajutat pe Mathieu să facă puţină ordine, apoi toţi cei rămaşi am mers la parter. Gazda ne-a propus un tarot. Mai mulţi, printre care şi D., au acceptat şi s-au instalat în jurul mesei din sufragerie. Pe vremea aceea nu jucam cărţi. Eram obosită şi am preferat să mă întind pe canapea. Mi-am aşezat capul pe genunchii lui Aii care, mereu la fel de delicat, mi-a învelit umerii cu haina lui. Pe jumătate adormită, auzeam vocile celorlalţi şi-mi ziceam că D. chiar că juca prost.

VIII

Când am ieşit de la toaletă, Pierre nu se mai afla la bar. L-am căutat în semiîntunericul dungat de sclipirea spoturilor. Se apropiase de ring, nu fiindcă ar fi vrut să facă şi el câţiva paşi, pentru că nu-i plăcea să danseze. Voise doar să schimbe unghiul de observaţie. Cu inima bătându-mi puternic am dat o tură împrejur. Nu încetam să îmi spun că mă înşelasem, că, ameţită cum eram, până la urmă, ajunsesem şi la halucinaţii. D. nu se vedea nicăieri, de parcă se evaporase. Aşadar, nu-i zărisem vag figura, nu-i simţisem braţul atingându-mi spatele, nu-i auzisem vocea spunându-şi clar prenumele. Poate că nici nu existase, poate că doar i-am visat gura alunecându-mi pe piele, într-o altă viaţă. Eram înrobită de o infinită tristeţe, de sentimentul pierderii şi al golului. Pierre mi-a propus să mă duc să mă agit şi eu în mijlocul cuplurilor care dansau, urmărindu-le în oglinzi. Îi plăcea să surprindă privirile altor bărbaţi fixate asupra mea în timp ce mă mişcăm cu aer absent. M-am executat ca un automat.

Muzica nu era interesantă şi, oricum, nu era greu de dansat. O compoziţie în doi timpi şi, în plan secund, câteva volute pseudoorientale. Am încercat să mă las purtată de valurile ei, să par lascivă şi prietenoasă. Vârfurile părului îmi mângâiau cadenţat omoplaţii dezgoliţi. O tânără venise să dea din fund pe lângă mine şi am înţeles din apropierea ei că îşi alesese special locul. Între două mişcări nepăsătoare ale capului, am privit-o un pic de sus în jos. Mi-au trebuit câteva clipe până să îmi dau seama că era eurasiatică şi că părul ei fin şi negru era tuns *bob clasic.* Fără să îmi opresc mişcările şoldurilor şi ale umerilor, m-am uitat din nou la intrările pe ring. În semiîntuneric, privirile ni s-au întâlnit. D. se aşezase pe un fotoliu, cam la trei metri de

mine, cu coatele pe genunchi şi mâinile strânse, cu trupul uşor aplecat în faţă. Mă fixa ca şi cum ar fi vrut să prindă cu un ac, în perete, fluturele căzut în plasă care ajunsesem. Am încetat să mai dansez rămânând în picioare, cu braţele atârnând, în mijlocul tuturor acelor corpuri care îşi continuau dinamica, prizonieră din proprie voinţă a acelei priviri născute din propriile-mi fantasmagorii. Nici că mai eram căsătorită, activă, mamă, nepoată, soră, clientă, pacientă. Aveam doar şaisprezece ani şi descopeream acea dorinţă animalică ce măturătotul în calea ei, acea energie brută care urcă în valuri, electrizând fiecare muşchi, fiecare celulă, din tălpi până la rădăcina părului, acea plăcere nemaipomenită de a te abandona voinţei altuia, de a i te oferi.

Tânăra m-a atins uşor la ieşirea din ringul de dans, scoţându-mă din acea stranie falie spaţio-temporală. S-a aşezat lângă D., i-a pus o mână pe coapsă şi i-a spus ceva. Privirea lui m-a părăsit, pentru a-şi învălui partenera. Am profitat pentru a merge lângă Pierre care mă urmărea îngrijorat. Mi-a zis ceva, dar nu am înţeles. Îi vedeam buzele mişcându-se, ştiam că mă întreba ceva, ghiceam ce, dar până la mine nu ajungea niciun sunet. După care parcă a sărit un dop, muzica mi s-a părut că mă asurzeşte dintr-o dată şi vocea gravă a lui Pierre a ajuns, în sfârşit, până la mine.

— Vrei să mergem? Eşti prea obosită?

Am dat din cap.

— Nu, nu, încep să-mi revin.

S-a uitat la mine cu atenţie.

— Claire, poate că n-ar trebui să te mai droghezi. Ori să bei şampanie. Sau să nu le mai amesteci.

Am zâmbit şi i-am răspuns cu un „niciodată '' categoric.

— Dac-am face şi noi un dans? am încercat.

— Eşti sigură?

L-am luat de mână şi mi-am croit drum printre cele câteva persoane din faţa noastră. Mi-am spus că, în faţa obstacolelor, o să dau eu înapoi. Sau că o să dau înapoi ca să mă pot repezi mai bine. La drept vorbind, cred că pur şi simplu mai voiam să trag un pic de timp.

IX

După vreo oră de tarot dezlânat, s-au săturat, iar Mathieu ne-a

propus să ne uităm la un film. A urmat deplasarea tuturor în living. D. m-a bătut uşor pe picior, rugându-mă să îi fac loc. Cum, cu tot cu Aii, eram trei pe canapea, stăteam destul de strânşi unul în altul. Mathieu a dat drumul la video, cred că pusese *Armă fatală,* şi a stins lumina.
Mi-am adus genunchii la gură şi m-am acoperit cu haina lui Aii. Mă uitam la ecran, dar nu înţelegeam nimic. Toate gândurile mi se îndreptau către D., care stătea nemişcat lângă mine. Mi se părea că atmosfera din jurul nostru este mai densă şi că, până la urmă, tot o să-şi dea seama cineva de fenomenul acela. M-am strâns în mine. Fără să i se fi clintit un singur muşchi al feţei, fară să-i fi observat cea mai mică mişcare, deşi eram cu totul la pândă, D. a lăsat o mână să îi alunece pe genunchii mei. Un minut nu şi-a mai mişcat-o. Apoi, foarte încet, degetele i-au coborât pe interiorul coapsei. Mi-am desfăcut imperceptibil picioarele, cu grija de a nu lăsa să cadă haina care le acoperea. Mi-am ţinut răsuflarea, zicându-mi în gând: „Doamne Dumnezeule, Doamne!” Degetele i s-au strecurat pe sub marginea chiloţilor şi şi-au oprit înaintarea pe triunghiul de păr niciodată expus altor priviri, niciodată mângâiat. Apoi, încercând să mişte braţul cât mai puţin cu putinţă, a lăsat palma să alunece şi mai jos, acoperindu-mi sexul cu totul, ca o cochilie, vârfurile degetelor ajungându-i chiar la marginea găurii pe care încă o consideram, în pofida lecturilor mele ştiinţifice, prea mică pentru a putea adăposti altceva decât tampaxurile. Am încercat să respir cât mai normal cu putinţă. D. a început să mă mângâie cu toată palma, cu degetele strânse. Uşor, fără bruscări, mătăsos, de parcă ar fi dispus de tot timpul din lume.

La început părea să vrea să-mi liniştească intimitatea, să facă cunoştinţă, fără a dori să o cerceteze, cum fac de obicei tinerii prea grăbiţi să îşi atingă scopul. Aveam senzaţia că bătăile inimii mi s-au mutat între picioare, că mă dilatam, că mă deschideam în pofida voinţei mele. Apoi, mâna lui a încetat să mai fie o entitate compactă şi învăluitoare. Degetele i s-au desfăcut şi mi-au îndepărtat cu aplicaţie cărnurile intime, pe acolo pe unde nimeni nu mai trecuse şi pe unde nici măcar eu nu mă prea aventurasem. Eram udă toată, trăiam o senzaţie cu totul nouă. Cu vârfurile arătătorului şi degetului mare a început o mişcare uşoară de du-te-vino de sus în jos. V-ul degetelor mi-a atins,

voluntar ori nu, terminaţia nervoasă despre care nu aveam la vremea aceea decât o foarte vagă idee.

Am tresărit, electrocutată parcă, şi m-am întrebat ce stă să mi se întâmple. Mi-am sprijinit capul de umărul lui şi i-am înfipt dinţii în pulover. Mi-am pus palma peste a lui, între picioare, ca să-l fac să înţeleagă că aveam nevoie de o pauză. Mi-era frică să nu ţip, căci nu mai eram stăpână pe reacţiile mele. Eram gata de orgasm, însă habar nu aveam, căci nu mi se mai întâmplase.

D. și-a retras încet mâna şi s-a ridicat. A ocolit canapeaua şi mi-a făcut semn să vin după el. L-am ascultat, cât mai discret cu putinţă, şi ne-am dus în baie, singura încăpere de la parter care se putea încuia.

X

Alături de Pierre am trecut prin uşa batantă şi capitonată care marca frontiera dintre discotecă şi dormitoare. Ne aflam într-un culoar pătrat, strâmt şi întunecos. De o parte şi de alta, unghere mai mult sau mai puţin adânci, închise complet sau cu uşi de sticlă, în care se puteau distra cupluri vag eşanjiste, melanjiste ori pur şi simplu exhibiţioniste. Amatorii adevăratei sexualităţi de grup optau, mai degrabă, pentru alte două încăperi aşezate una în prelungirea celeilalte, cea dintâi în întuneric aproape complet, în care cuplurile se îngrămădeau stând în picioare şi în care participanţii se cunoşteau pe pipăite, a doua, mai luminată, în care se puteau întinde pe un pat imens, a cărui saltea îmbrăcată în plastic era pusă pe jos. Trecuse cam un ceas după miezul nopţii, însă activitatea nu era prea intensă. Numai câteva cupluri răzleţe se dezbrăcaseră, dedându-se, ici şi acolo, mai mult în doi decât în patru, Unsului ori palpatului. Un bărbat luase o femeie pe la spate, iar aceasta ţipa cam forţat, după părerea mea. Cei mai mulţi se mulţumeau să se uite, îndrăznind când şi când să-i mângâie pe cei înlănţuiţi. În anumite seri, participanţii erau mai degrabă voyeuri decât actori.

Pierre m-a tras în camera cea mai din spate, aceea în care trebuia să stai în picioare, loc care declanşa în mine, de obicei, accese de claustrofobie. Mi se părea că nu sunt acolo cu adevărat, că o parte din mine se pierduse pe drum. Nu mă mai simţeam întreagă şi nici la locul meu, ci cumva decalată de mine însămi. Atmosferă de pâslă. Percepeam siluetele, acel du-te-vino

tăcut al cuplurilor, frecarea trupurilor. Auzeam gemete, fâşâit de îmbrăcăminte, respiram amestecul de miresme, apă de toaletă, deodorante, lapte de corp şi un miros mentolat provenind probabil de la un aparat. Eram în aşteptare.

XI

Am întors cheia în broască şi ne-am trezit în întuneric. Am înaintat pe pipăite şi m-am izbit de el. Îmi amintesc foarte clar trupurile noastre parcă magnetizate. M-a strâns puternic în braţe, sărutându-mă pe frunte, pe gât, pe umeri. Mi-am lăsat rochia să alunece până pe şolduri. Îmi doream să îmi mai atingă sânii ca acum câteva săptămâni, la Fanny. Mi-a mângâiat sfârcurile cu arătătorul, apoi cu degetul mare. A îngenuncheat în faţa mea, mi-a trecut palmele peste tot trupul, pe urmă a prins între buze un sfârc, apoi pe celălalt. Îl auzeam cum gâfâie. Îmi amintesc că mai aveam puţin şi îmi dădeau lacrimile de bucurie, dar că, totodată, îmi era şi frică să nu se oprească. Nu mai voiam altceva decât ca întreaga viaţă să semene acelor clipe. Am şoptit: „Continuă, continuă ''. Cu voce de nerecunoscut, mi-a spus că sunt frumoasă. Mereu în genunchi, şi-a lipit buzele de şoldurile mele, apoi de pliul inghinal cel atât de sensibil, umplându-mă de fiori cu vârful limbii care mă lingea sub pântece.

Am lăsat rochia să îmi cadă la picioare. Mi-a scos chiloţii continuând să-mi sărute fiecare centimetru al pielii din jurul buricului, de pe şolduri şi coapse. Mi se părea că limba îi este peste tot, în mine. Palmele lui îmi mângâiau fesele. Degetele au desfăcut delicat deluşorul sexului, iar limba i-a alunecat în delta ce-mi adăpostea clitorisul. A lins până când m-am auzit gemând. Limba îi descria cercuri, pentru a apăsa mai apoi acelaşi ungher, acolo unde mi se mutase întreg centrul de gravitaţie. Picioarele aproape că mă lăsaseră. Mă întrebam dacă toată umezeala aceea dintre coapse era normală, temându-mă să nu-l scârbesc. I-am luat faţa în mâini, invitându-l să se ridice. Şi-a lipit fruntea de a mea, iar eu îi simţeam răsuflarea pe buze. Am făcut câţiva paşi, lipindu-ne de perete. M-a prins de încheieturi şi mi-a ridicat braţele deasupra capului. Stăteam aşa, în faţa lui, complet goală, dăruită, cu muşchii întinşi, cu mâinile ridicate. S-a lipit de mine, apăsându-şi burta de a mea, şoptindu-mi la ureche că vrea să mă aducă la orgasm. Aproape am leşinat auzindu-l spunând acel

cuvânt. Mă emoţiona faptul că nu îmi vorbea decât despre plăcerea mea. Că nu îmi cerea să fiu şi eu mai activă, nu aşa de moale, că nu îmi pretindea să fac ce făcuse şi el. Îmi închipui că îi şi plăcea să joace rolul iniţiatorului.

L-am rugat să îşi scoată tricoul şi m-am lipit de el. M-a umplut un val de senzaţii în clipa în care ne-am lipit pielea goală unul de altul. Corpul lui mi se părea fierbinte şi dens. Mi-am lipit buzele de gâtul lui şi mi-am trecut mâinile pe sub ale lui, pentru a-l mângâia pe spate. I-am simţit părul de la subţiori, ceea ce, pentru mine, a însemnat culmea intimităţii pe care o puteam pretinde. D. a continuat să mă mângâie şi şi-a strecurat iarăşi mâna între coapsele mele. Mi-am dat seama că dorea să bage un deget mai adânc decât o făcuse până atunci. M-am crispat, temându-mă să nu mă doară, să nu sângerez şi mi-am zis că baia unui coleg de clasă nu era, poate, locul ideal pentru a-mi pierde virginitatea, fiindcă, inevitabil, asta urma să se producă. Cu toate acestea, chiar îmi doream să merg până la capăt. Voiam să îmi arate sexul, să îl ating, voiam ca el să fie cel ce avea să îmi deschidă calea, măcar un pic. Doar i-o cerusem şi cu câteva săptămâni mai devreme. „Aş vrea ca tu să fii primul.” Fusese flatat. N-am mai avut vreme să îmi repet propunerea. Ca de obicei, am fost întrerupţi de ceilalţi. A fost necesar să mă îmbrac de urgenţă fiindcă, de dincolo de uşă, ni se puneau la greu tot soiul de întrebări. De ce baia, în care se mai afla şi toaleta, ocupată de atâta timp? înainte de a deschide uşa şi de a încerca varii explicaţii ipocrite, D. s-a uitat serios la mine. Cred că mi-a spus:

— Nu mă uita. Totuşi, un pic, un pic tot am făcut-o.

Pe moment nu am înţeles de ce îmi vorbea utilizând o formulă cam infantilă, ca şi cum nu s-ar mai fi putut ivi ocazii să facem dragoste. Presupun că ştia că povestea noastră nu avea cum funcţiona decât astfel, sub semnul clandestinităţii şi al unei interdicţii la grămadă. Nu a încercat niciodată să fie singur cu mine, în afara şcolii ori a petrecerilor. Mai era puţin până la încheierea anului şcolar, la orizont se întrevedeau prima secvenţă a bacalaureatului, cea de după clasa a unsprezecea, apoi vacanţa în care chiar nu am mai fi avut cum să ne vedem.

La oral, cum ştiam toate textele pe de rost, profesorul şi-a dat repede seama şi a trecut la o conversaţie cam alandala. Cred că

era vorba despre iubire, dialoguri galante, fidelitate şi… plăcere, sexuală ori nu. Am luat 9,50. Anul următor nu am mai fost în aceeaşi clasă terminală cu D. Vacanţa a fost minunată, am şi avut câteva flirturi, fără ca vreunul dintre acestea să mă impresioneze într-atâta, încât să îl consider demn de a-i sacrifica himenul. Am fost tare supărată, ba chiar un pic umilită, constatând că ajunsesem să nu ne folosim la fel timpul pentru ca aproape să nu ne mai vorbim. Nici nu-mi mai aduc bine aminte acea perioadă. Nemaigândindu-mă la D., am răspuns cererii lui Eric, un coleg de clasă, de care mă îndrăgostisem şi care m-a dezvirginat cu mult tact şi răbdare, dar care m-a făcut să sufăr, câteva săptămâni mai târziu, culcându-se cu cea mai bună prietenă a mea. Mi-a luat mult pentru a înţelege de ce îmi amintesc atât de precis fiecare moment de intimitate cu D., pe când memoria îmi pare mai şubredă în ceea ce îl priveşte pe Eric cu care totuşi am avut o relaţie mai realizată, în orice caz din punct de vedere tehnic.

Când recitesc paginile consacrate flirtului meu cu Eric, prin minte nu-mi trec decât câteva imagini superficiale şi nicio senzaţie. Din contră, când vine vorba despre D., parcă totul se reîncarnează. Îl aud ca şi cum ar fi de faţă spunându-mi cât pot să-l excit. Privirea ironică şi scrutătoare mi s-a întipărit pe retină şi chiar c-o pot lua razna gândindu-mă cum îmi lipea palmele de piele. Sunt ca şi condiţionată de incandescenţa pe care m-a lăsat s-o bănuiesc, fie şi fără să fi dorit, fie şi dincolo de ceea ce ar fi vrut să-mi ofere. Manifest, în general, o curiozitate specială legată de sex, îmi place să îl fac veselă, de complexată, fantezistă, cu adulţi cu care să mă simt în armonie. M-am culcat cu contabili, brutari, doctori, secretare, actriţe, uneori m-am simţit incredibil de bine, adesea încântător, rareori detestabil, dar nu mai ţin minte mai nimic din acest libertinaj. Mai nimic atât de puternic şi răvăşitor ca acele câteva minute, stând pe o canapea, la margine de oraş, cu ochii la un film, între colegi de clasă, cu mâna unuia dintre ei în chiloţii mei.

Poate fiindcă am consemnat totul, cu meticulozitate, în jurnalele mele de liceană, până şi cel mai mic amănunt al începuturilor mele sexuale alături de D., poate fiindcă am recitit totul la intervale regulate, întreţinându-mi, cu anii, un sentiment de frustrare în timp ce visam cum îşi dorea să mă pătrundă, trezindu-mă înainte de a o fi făcut. La facultate, acest sentiment a

fost suportabil, nemaigrevând asupra vieţii mele. Când am început să muncesc, mi s-a părut că l-am uitat definitiv. Timp de câţiva ani, nu m-am mai gândit la el decât arareori şi cu moderaţie.

Apoi, totul a revenit. Am început să-l zăresc peste tot. În metrou, privirile mi se încrucişau cu ale lui. Traversam strada şi era cât pe ce să mă zdrobească cu maşina. Mă aşezam la masă, în vreo cafenea, şi el era cel care îmi lua comanda. La Overside, la No Comment sau la Chandelles nici nu apucam bine să trec pragul că mă şi cuprindea speranţa, fie şi pentru o clipă, că voi da de el. Ba chiar, puţintel, şi din acest motiv intram acolo, pentru a da de el, pentru a-i recunoaşte mâinile. Eram conştientă de latura iraţională, hazardată, aproape superstiţioasă a încercărilor mele. Din punct de vedere strict statistic, ipoteza că ne-am fi putut afla amândoi, în acelaşi timp, în acelaşi loc era prea puţin realistă. Regăsirea în cine ştie ce cârciumă mi se părea cu atât mai puţin probabilă cu cât îmi puteam închipui cam ce ajunsese D. Băiatul acela deosebit de inteligent crescuse într-o familie destrămată, care nu punea prea mult preţ pe reuşita şcolară. Presupuneam că, după bac,nu şi-a dus mai departe studiile. Întrucât continuam să îl văd cu optica de la şaisprezece ani, nu mi-l puteam imagina trăind în atmosfera codificată, riguroasă şi fals luxoasă a cluburilor. Modul lui de viaţă, originea socială, anturajul, totul l-ar fi îndepărtat de asemenea practici şi locuri. Uitasem de reala democratizare a libertinajului, relatată ori întreţinută de subiectele de doi bani care umplu vara paginile revistelor. Aşadar, mă înşelam, însă neputând prezice viitorul, am trăit toată perioada aceea în rece-fierbintele unei speranţe nebune, pe care şi cel mai simplu calcul al probabilităţilor l-ar fi condamnat necruţător.

Când mecanismul obsesional s-a amorsat iarăşi, acum aproape un an, pentru a ajunge mai intens ca niciodată, de parcă aş fi presimţit desfăşurarea evenimentelor, mi-am recitit jurnalele. Şaisprezece ani de întrerupere, trei rânduri sărite, o căsătorie, doi copii, trecerea la euro, inventarea telefonului mobil, internetul, pilula de a doua zi, 11 septembrie şi dorinţa mea intactă de a fi futută de D.

XII

Astăzi am împlinit şaptesprezece ani. Nu mi-ai urat nimic de ziua mea, normal, presupun că nici nu ştii data aniversării. Evident, eu o ştiu pe a ta. Am şi numărat: douăzeci şi trei de zile de când m-ai atins ultima dată.

Am mai numărat o dată. Acum sunt cinci mii şase sute optzeci şi trei de zile. Mi-am pierdut obişnuinţa de a scrie de mână pe foi de matematică.

Ţin minte că anul acela te visam noapte de noapte. Mi se mai întâmplă şi în ziua de azi. Îţi aşezi palma pe pântecul meu şi e de parcă acesta nu ar fi purtat niciodată în el vreun copil. Mă trezesc cu un sentiment confuz de relaxare şi de pierdere, ameţită de parcă aş fi trecut printr-o noapte prea plină de alcool. În nopţile în care mă vizitezi mă dor toate vechile răni.

Câteva clicuri pe internet, pentru a mă asigura cu regularitate că numele îţi apare în Pagini Aurii.

Sunt pe urmele tale şi aşa am descoperit că locuieşti la câteva sute de metri de bona copiilor mei. Nu mi-am notat numărul tău de telefon, am vrut doar să mă asigur că eşti accesibil, la îndemână, în caz de nevoie.

Ieri, tot pentru verificare, am intrat pe site-ul Paginilor Aurii şi nu te-am mai găsit nicăieri. M-a cuprins panica. Mă liniştea ideea că ai deasupra capului un acoperiş nu departe de mine. Aşa, fără Acoperişul de pe net, poate că ai rămas fară casă, poate că ai plecat din ţară, poate că eşti în închisoare ori mort. Mi-am lăsat baltă treburile şi am alergat până la cea mai apropiată poştă. Îmi doream să consult un anuar vechi, de hârtie, al departamentului care mă interesa. Fata de la ghişeu m-a privit mai întâi neîncrezătoare, după care mi-a reamintit că Poşta nu se mai ocupă de telefoane încă din 1991 şi, prin urmare, nu mai deţine anuare. Apoi mi-a explicat politicoasă cum e cu magia internetului şi cu serviciul de informaţii telefonice. Când a priceput că problema mea nu era vreo abisală necunoaştere a tehnologiei moderne, a reflectat câteva secunde, vizibil impresionată de căutările mele.

— Ar trebui să mergeţi să vă informaţi direct la o agenţie France Telecom. De obicei, anuarele le vând, dar, dacă le veţi explica, vă vor lăsa să vă uitaţi gratuit într-unul.

I-am mulţumit şi am ieşit vizibil necăjită. Nu mi-ar fi dat niciodată prin cap că este atât de greu de găsit un anuar în

Franţa lui 2007. Odată înapoi, la serviciu, mi-am sunat bona, care era acasă la ea. Fiindcă locuieşte în acelaşi oraş cu tine, mi-am zis că, cu un pic de noroc, poate avea ea un anuar. Probabil mi-a sesizat decepţia la telefon, în momentul în care m-a anunţat că nu ţine în casă niciunul dintre acele împuţite de Pagini Aurii. Mi-a propus, politicoasă, să meargă să întrebe o vecină. Am acceptat grăbită, fără să îmi mai funcţioneze frica de ridicol. M-a sunat peste un sfert de oră. Anuarul vecinei era din 2005, iar numele tău nu apărea. Deci nu aveai cum apărea nici în cel din 2007. Ar mai fi trebuit cel din 2006.

Dimineaţă, fidela angajată, îngerul păzitor al copiilor, a sosit tare mândră, întinzându-mi un post-it. Cu scris îngrijit îţi notase numele, prenumele, numărul de telefon şi adresa. Găsise, până la urmă, anuarul din 2006. Îmi venea să plâng de îngrijorare, fiindcă nu era o dovadă că nu ai păţit nimic şi nici nu explica absenţa de pe net. Până la proba contrară însă, cel puţin eram sigură că ai locuit la câteva staţii de tren urban de mine. Că exişti şi dincolo de delirurile mele obsesionale. Am strecurat hârtia în portofel.

Prenumele tău pe care nu-l pot scrie, pe care nu l-am scris niciodată, nici măcar acum, după atâta vreme. M-aş bucura să aflu de ce ţi-a pus mama ta numele acesta. Mi-e greu să cred că are vreo legătură cu divinul marchiz. Deşi, evident, ideea îmi place.

Nu am de gând să mă apăr de angoasă. Nu înţeleg de ce ai dispărut subit de pe net. Nu mi te pot imagina mort după ce te-am visat de atâtea ori. Nu poţi putrezi în pământ din moment ce faci dragoste cu mine. Ar fi obscen. Şi-apoi, cum aş mai iubi viaţa, cum aş mai crede într-una mai bună, dacă nu mi-aş mai putea duce existenţa paralelă, plină de tine, dacă nu aş mai putea spera să te întâlnesc prin toate locurile prin care trec?

Când mă aflu în prezenţa unor adolescenţi prost-crescuţi, cam fraieri, hăhăitori sau prea introvertiţi, mă întreb dacă şi tu erai la fel. Nu pot să cred aşa ceva. Totuşi, mai dau şi de unii care au acel nu ştiu ce în priviri, nonşalanţa, siguranţa care îmi amintesc că poţi avea şaisprezece ani, dar şi un simţ înnăscut al senzualităţii. Ar putea fi şi fiul meu un asemenea bărbat? Ce ar trebui să îi spun peste cinci, zece sau cincisprezece ani pentru ca fata pe care o va atinge să nu îl uite toată viaţa? Nimic, probabil.

Nu e treaba mea.

Eu sunt fata care nu va uita. Sunt îndrăgostită de amintirile pe care mi le-ai lăsat, le scot regulat din cutiuţa lor, le îngrijesc, le şterg, le fac să strălucească, deschid fară încetare rănile, cu o plăcere masochistă, le-ntorc pe toate feţele, sunt conştientă de toate acestea, ba chiar mi-e şi puţin ruşine de câte ori mă surprind zâmbind de una singură. Nu fac decât să idealizez, să înfrumuseţez, să rescriu, şi a căzut pe tine ghinionul de a-mi fi subiect.

Totuşi: să am numărul de telefon, să-l ştiu pe dinafară şi să nu am ce face cu el. Nu ajunge doar să scrii pentru a trăi, mai trebuie să şi trăieşti un pic pentru a scrie, fie şi prost. Am rugat-o pe o prietenă să îl sune în locul meu. Doar ca să văd ce se întâmplă. Dacă o să răspundă cineva. O femeie, poate. A fost de acord, părând că o distrează întreaga poveste. Mă simţeam absolut ridicolă, pradă unei încăpăţânări infantile, prizoniera unei idei fixe care mă lipsea de bun-simţ. A unei toane, a unui capriciu, a unui moft. Da, de o mie de ori da! Şi nevoia irepresibilă de a şti, de a trece încă o dată printre toate vedeniile personale, de a nu mai ieşi din mijlocul lor, de a-ţi privi ceafa şi mâinile, fie şi de departe.

Buna mea prietenă şi-a făcut datoria. După care m-a sunat pentru a mă anunţa, fără vreo mirare, că numărul nu mai era alocat. Nici urmă de tine pe site-urile vechilor colegi de clasă pe unde totuşi se adună de-ai noştri, ajunşi acum la treizeci de ani, nicio referinţă pe Google. De o săptămână întreagă mă străduiesc să mă resemnez. Ai dispărut. Voi continua să trăiesc cu îndoiala, inventându-ţi un destin de erou romantic, închipuindu-mi-te un înger căzut. O vreme, îţi vei mai păstra, pentru mine, aura de fantasmă numărul unu.

Nu reuşesc. Prea ai ocupat un loc uriaş. Bănuiesc că trebuie să duc experimentul până la capăt. Este o problemă de coerenţă. Nu mă pot recunoaşte învinsă numai fiindcă cea dintâi fază a cercetărilor, primare mai degrabă, a eşuat. Sigur, numărul de telefon nu aduce nimic nou. Eu mi te închipui mort, expatriat, angajat în Legiunea Străină, iar tu poate că pur şi simplu ai schimbat operatorul de telefonie. Nu neapărat adresa. Trei staţii de tren urban, chiar nu înseamnă o probă de netrecut. Este foarte important pentru mine ca să mă asigur că nu mai am nicio

modalitate de a te contacta. În felul acesta pot da pagina, cum se zice. Dacă tot acolo locuieşti, în niciun caz nu vreau să îţi sun la uşă, ar fi absurd. Ca să-ţi spun ce, dacă aş face-o? Bună ziua, nu vreau decât să termini ce-ai început acum şaptesprezece ani?

Ţi-aş putea citi. Ideea mă distrează. Nu sunt însă la fel de sigură că şi ţie ţi-ar plăcea.

Uite, cobor din tren. Caut strada pe planul din afara gării. Nu figurează, ceea ce presupune o anumită distanţă de parcurs, prea lungă pentru pantofii mei. Fac analiza autobuzelor şi găsesc unul care merge pe la tine prin cartier. Aventura mi se pare totuşi exaltantă. Sunt convinsă că va fi necesar să cheltui o energie considerabilă în vederea unui rezultat mai mult decât nesigur, dar asta mă amuză. Localizez casa în care ai stat cel puţin câteva luni. Sunt gata să mă lansez într-o anchetă printre vecini, ca în timpurile bune de demult, când faptul divers îmi acaparase viaţa. Pentru a pătrunde pe uşa de sticlă, există un cod. Dincolo de uşă, pe perete, zăresc interfonul. Numele se văd din stradă. În orice caz, e şi al tău. Câteva clipe, rămân buimacă în faţa uşii închise. Trăieşti. Aici locuieşti. Citindu-ţi numele simt un uşor şoc, care îmi anulează sentimentul victoriei. Din contră. Sunt pierdută. Eram pregătită pentru o nouă decepţie, nu pentru cele patru litere scrise pe banda îngustă de hârtie. Care se dovedesc perturbatoare. Trebuie să stau să mă gândesc.

Mă arunc în barul de lângă imobilul în care locuieşti. Fumul de ţigară pluteşte gros, pe podeaua murdară zac mototolite buletine ale Pariului Mutual Urban de la cursele hipice, ca să nu mai pun la socoteală vagul iz de canal. Înăuntru nu se află decât bărbaţi, în majoritate nişte bătrâni arabi pariori cu ochii aţintiţi la ecranul televizorului, în aşteptarea rezultatelor ultimei curse. M-am aşezat la fereastră, indiferentă la privirile lor piezişe, ca şi cum prezenţa mea de tânără orăşeancă blondă ar fi fost cel mai normal fapt în acel sanctuar masculin. Făceam adesea asemenea lucru pe vremea când îmi lucram reportajele, când într-un ceas trebuia să dictez textul pe care trebuia să-l scriu de urgenţă pe un colţ de masă. Mă instalam în câte-o cafenea plină ochi de fum şi de bărbaţi, prin câte-un târguşor unde tocmai se produsese o crimă sordidă. Scoteam carnetul şi scriam, numărând rândurile şi minutele. Fac parte din ultima generaţie de jurnalişti care a mai cunoscut acest gen de lucru. O lume fară laptopuri şi un jurnal

care se imprima la timp de noapte. Tare-mi mai plăcea…

Am o vedere perfectă asupra uşii de la intrare şi a intersecţiei. Comand o apă Perrier cu felii de lămâie. Felii nu sunt. Ca să-mi asigur o oarecare prestanţă, scot blocnotesul şi scriu. Mă întreb ce voi face dacă te voi zări la uşă. Analizez primele cuvinte pe care le-ai putea spune dacă te-ai proţăpi în faţa mea. Haide, un mic efort. Întrerupe-mi o dată exerciţiul de caligrafie! Răspunde-mi în direct. Ca să mă simt mai puţin idioată, mai puţin singură, mai puţin nebună.

Până la urmă, parcă văd că o să întârzii la ora la care ar trebui să o înlocuiesc pe bonă. Încă mai nădăjduiesc să te întâlnesc, în drum spre staţia de autobuz. Dau din cap şi râd de una singură. Asta-mi spuneam şi pe drum spre liceu, cu geanta în mână. Să-l întâlnesc în staţie.

M-am întors. Am inventat o întâlnire cu medicul de familie, pentru a explica de ce riscam să ajung acasă mai târziu. Am luat din nou trenul şi autobuzul. M-am aşezat în aceeaşi cafenea, la aceeaşi masă, şi am mai băut un Perrier fără lămâie.

De data asta, nici măcar nu m-am mai prefăcut ca citesc. De data asta televizorul era închis, iar bărbaţii jucau cărţi. Şi tot nicio femeie, cu excepţia chelneriţei şi a mea.

În timpul aşteptării, care nu a fost unica, a urcat dintr-o dată la suprafaţă mai degrabă o paranteză, o scăpare, o amintire. Erai deasupra mea, în penumbră, cu pieptul gol şi o cruciuliţă aurită ţi se clătina prinsă de lănţişorul de la gât. Sunt botezată, dar nu şi credincioasă, după ce, pe la şase ani, am trăit o criză mistică, după ce la paisprezece mi-am afirmat deismul, anticlericalismul la şaisprezece şi la douăzeci m-am trezit fără opinie, cu tendinţă indiferentistă. Mă mirasem să-ţi găsesc lipit de piele acel semn religios, pe care, de obicei, îl ascundeai sub tricouri, şi-mi plăcuse ideea că mă pot astfel iniţia în intimitatea ta. Acum revăd perfect cu ochii minţii crucea aceea pe care o asociez cu o neplăcută stare de rău. Cred că era la ultima noastră întâlnire, singuri, în aceeaşi încăpere, baia Florencei, dacă memoria nu mă înşală. Erai întins peste mine, te pregăteai să mi-o bagi şi mi se făcuse frică. De durere, de sânge, de a vedea dispărând tot ceea ce ne lega. Nu ştiu ce ţi-am spus ca să scap, nu ştiu ce mi-ai răspuns, dar duc cu mine acelaşi regret.

XIII

Am întors capul spre intrare şi l-am văzut croindu-şi drum printre ceilalţi. Tovarăşa lui arămie îl urma îndeaproape. S-a oprit în spatele meu. Nu era atât de voinic ca Pierre, iar mai înalt decât mine nu era nici cu un cap. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi a trebuit să fac un efort supraomenesc pentru a le opri să curgă. M-am uitat peste umăr şi mi s-a părut că nu se schimbase. Am întredeschis buzele, chiar dacă habar nu aveam ce aş fi putut să îi spun: te-am căutat, ştiu unde locuieşti, nu mă duci tu pe mine cu vrăjeli la pariu. Şi-a lipit două degete de gura mea spre a mă împiedica să vorbesc. Am închis ochii. După care şi-a aşezat o mână pe şoldul meu. Fata de lângă el îmi mângâia spatele. Pierre a văzut ce se întâmplă şi mi-a căutat privirile, iar eu i-am făcut semn din cap pentru a-i da să înţeleagă că totul e OK. Ştiam că va fi de acord, fiindcă D. nu avea nimic dintr-un moş libidinos, iar în topul primelor sale zece fantasme asiaticele ocupau un loc important. Nu încetam să-mi zic că nu peste mult timp aveam să mă trezesc, că tot ce se întâmpla făcea parte din delirurile mele.

La rândul lui, şi Pierre a mângâiat-o, iar tânăra nu a dat semne că ar fi vreo sălbatică, din care se întâmplă să apară chiar şi prin asemenea locuri. Aşa că ea nu s-a mai ocupat de mine ceea ce, oricum, era cea mai mică grijă a mea. Să o fi folosit drept preambul nu m-ar fi deranjat. Eram încântată că soţul meu şi plăcuta monedă de schimb se înţelegeau. Dacă toţi cei din jurul nostru ar fi dispărut, aş fi fost încă şi mai satisfăcută. D. rămăsese în spatele meu şi mâna pe care mi-o aşezase pe spate s-a mutat pe pântece. Cu braţul mi-a înconjurat mijlocul. Mi-am pus mâna peste a lui. Mi-a ridicat părul şi m-a sărutat pe gât. Îmi urmăream toate senzaţiile, minusculele frisoane care-mi alergau pe întreaga suprafaţă a pielii, electrizarea palmelor sale care mi se răspândea pe bazin. Mi se părea că m-am întors dintr-un lung exil, că am regăsit ţara care m-a văzut născându-mă, înainte de a mă lăsa să o părăsesc. Şi-a înfundat faţa în părul meu, frecându-mi gâtul cu vârful nasului. Mi-am lipit fesele de şoldurile lui. M-am întors, i-am atins cămaşa cu sânii şi mi-am ridicat ochii spre el. Mi-aş fi dorit să par că opun puţină rezistenţă.

— Nu pot, am protestat în şoaptă. Nu aici.

Mi-a zâmbit cu acea mină binevoitoare şi uşor ironică împotriva căreia nu am putut lupta niciodată.

Şi-a apropiat buzele de urechea mea pentru a-mi răspunde:

— Mi-ai spus asta mai de mult. Nu mai ţine. Nu mai eşti o fetiţă. Şi-mi închipui că nici virgină nu mai eşti.

Ei da, desigur. Am zâmbit şi eu.

— Sărută-mă.

În locul acela, în care se bagă din greu şi aproape automat, dar se sărută atât de puţin, şi-a lipit gura de a mea într-un sărut prelung şi apăsat. Un sărut de cinematograf. M-am dăruit toată braţelor şi buzelor lui, trecându-i degetele prin părul care mi s-a părut la fel de fin ca în adolescenţă. Sexul lipit de mine i se întărise, ceea ce m-a umplut de bucurie. Am făcut ceea ce n-aş fi îndrăznit cu şaptesprezece ani mai înainte: i-am pus mâna pe pantalon spre a verifica dacă într-adevăr i se sculase cu acea intensitate de care îmi povestea la vremea aceea. Şi-a reţinut un geamăt. I-am mai zâmbit o dată, ţinându-i-o în palmă. Pierre m-a bătut pe umăr, propunându-ne să găsim un loc mai confortabil şi mai intim. Mi-a fost teamă să nu realizeze cât de emoţionată eram. D. și-a mângâiat prietena pe obraz, întrebând-o dacă putem merge. Aceasta a aprobat din cap cu un surâs care nu părea contrafăcut. Ne-am pus în mişcare în şir indian. Pierre deschidea înaintarea urmat de noua lui parteneră, căreia îi călcam pe urme. Din spate, D. m-a strâns de mână, obligându-mă să mă opresc. Mi-am întors capul spre el. M-a luat de gât, m-a sărutat scurt pe buze şi mi-a zis, scufundându-şi privirile în ale mele:

— Ai rămas la fel de frumoasă.

Una dintre încăperile separate era liberă, aşa că am intrat toţi patru. Nu cred să fi avut mai mult de şase metri pătraţi, iar bancheta din piele ocupa mai bine de jumătate din spaţiu. Pe ton glumeţ, înainte de a continua de unde rămăseserăm, Pierre ne-a prezentat pe mine şi pe el. Tânăra a făcut acelaşi lucru. Cu un foarte uşor accent, şi-a spus numele – „Eu sunt Leelee” –, apoi a arătat spre D. căruia i-a dezvăluit un diminutiv ridicol, care anula originalitatea desuetă şi livrescă a prenumelui.

Leelee şi-a scos rochia, lăsând la vedere sânii fragili şi tulburători. Ai mei, fără a fi mari, erau mai grei şi mai plini. Pierre părea fermecat. S-a întors spre ea şi nu ne-a mai băgat în seamă. D. şi cu mine ne-am privit îndelung, fără a ne atinge, ca paralizaţi dintr-o dată. Trăsăturile îi erau mai pronunţate, mai

adâncite, însă în rest nu vedeam mare diferenţă, de parcă ar fi îmbătrânit şi în mintea mea şi în realitate în acelaşi timp. M-am aşezat la marginea banchetei, cu spatele drept, pentru ca burta să îmi pară cât mai plată cu putinţă, iar el a venit între picioarele mele, cu câte o mână pe fiecare coapsă. I-am desfăcut nasturii cămăşii fără a-mi lua ochii dintr-ai lui. Cu vocea aproape de neauzit am repetat: „Eşti aici, eşti aici”. Eram gata să îi spun totul, să mă dau complet de gol: obsesia, anuarul, trenul urban. Am amuţit. Mi-am pus palmele pe pieptul lui care nu era mai păros decât pe vremuri. În schimb, mi s-a părut mai musculos. Din vârful degetelor am realizat că i se făcuse pielea de găină, cu siguranţă nu din cauza frigului. Mi-aş fi dorit să mă sărute iar şi iar pentru a prelungi măcar un pic senzaţia de pe când urcam scările liceului. Şi-mi mai doream să simt încă o dată cât de tare puteam să îl excit.

Cu privirile mereu pierdute în ale sale i-am desfăcut cureaua, i-am descheiat pantalonii şi mi-am îndreptat mâna în căutarea acelui mădular pe care atâta îl visasem. Era cât de tare se putea şi dulce, bineînţeles, căci există puţine lucruri pe lumea asta atât de mătăsoase ca sexul excitat al unui bărbat. Mi-am scos mâna, am umplut-o de salivă şi am aşezat-o la loc, la căldură, în jurul acelui sex care mă obseda. D. a apucat elasticul chiloţilor mei pentru a mi-i coborî de-a lungul picioarelor. Lăsându-mă pe mâna liberă, mi-am ridicat fesele pentru a-i uşura demersul, apoi m-am aşezat din nou cu coapsele desfăcute. Am simţit răceala pielii canapelei pe sex. D. şi-a trecut mâna printre picioarele mele pentru a-şi da seama dacă eram destul de pregătită. M-am ridicat pentru a-i lăsa libere mişcările. Sexul mi se umflase, incredibil de primitor, complet desfăcut. D. şi-a băgat un deget, apoi încă unul, după care al treilea. De câte ori îmi atingea pereţii vaginali, mi se părea că o să-mi dau drumul. De mult nu mă mai udasem în asemenea hal. Cu fruntea lipită de umărul lui, îl rugam în şoaptă: „Ia-mă, ia-mă!” Nici că mă mai interesau preliminariile, nu aveam decât o idee fixă, să pun capăt poveştii, să închid capitolul o dată pentru totdeauna, să îl simt în mine şi să terminăm. Îmi era îngrozitor de frică să nu fim iarăşi întrerupţi, obligaţi să ne îmbrăcăm în grabă, să inventăm cine ştie ce scuză şi să ne părăsim pradă unei noi frustrări.

S-a căutat prin buzunare, a desfăcut ambalajul unui

prezervativ şi şi l-a rulat pe sex. Nu-i lăsasem timp să se mai dezbrace şi nici eu nu îmi scosesem rochia care încă îmi mai acoperea pieptul. M-am întins cu fundul în afara banchetei, iar el a venit în faţa mea, pătrunzându-mă încet şi profund. Mi se părea că îl aspir şi, mai târziu, şi el a recunoscut că simţise acelaşi lucru, până într-atât încât şi-a spus că nu va mai putea ieşi din pântecele meu. Cu mâinile ţinându-mi coapsele, m-a avut în sfârşit, cu totul şi cu totul. Ţinându-l în mine, am început să plâng. Nu în hohote, nu cu violenţă, nu zgomotos. Doar lacrimi tăcute, care mi se prelingeau abundent şi continuu pe obraji. M-am aşezat în aşa fel, încât să poată intra cât mai adânc cu putinţă în mine. I-am prins mijlocul cu picioarele. Toţi muşchii i s-au contractat în acelaşi timp. Am avut un orgasm rapid, muşcându-mi dosul palmei. Mi s-a alăturat cu o ultimă lovitură de şolduri. A mai rămas puţin în mine, apoi şi-a scos-o pentru a se aşeza alături.

Aşezat într-un cot, cu bărbia în palmă, m-a mângâiat pe faţă şi pe vârful nasului. Pe deasupra rochiei mi-a mângâiat sfârcurile. Nu ştiu dacă era conştient că refăcea scena iniţiatică a relaţiei noastre. Ochii lui nu îi părăseau pe ai mei. Nimic nu mai exista în afara acelei priviri scufundate într-a mea, acelei senzaţii de plenitudine nemaipomenită şi a trupului meu în sfârşit împlinit. Strigăte gâfâite ne-au scos din contemplarea reciprocă. În patru labe, Leelee părea să fi atins extazul. Pierre s-a mai ocupat de ea încă unu sau două minute, mângâindu-i fesele. Abia în acel moment am realizat că stăteam întinsă alături de D., într-un club eşanjist, în timp ce bărbatul meu făcea dragoste de faţă cu mine cu prietena iubitului meu din adolescenţă. M-am abţinut să nu izbucnesc în hohote de râs în faţa cuceritorului decalaj temporal al situaţiei. Dintr-o dată, m-am simţit înveselită, eliberată ca de o greutate. Mi-am spus că este, cu siguranţă, ultima oară când mai pun piciorul într-un asemenea loc. Printr-un noroc incredibil sfârşisem dând de singurul bărbat pe care îl căutam prin astfel de stabilimente. Lasă că, de acum, puteam să îmi închei pelerinajul pe la pariorii de curse.

În încăperea minusculă în care ne retrăsesem era cald. Pierre asudase. Nici eu, nici D. nu aveam chef să stăm de vorbă. În timp ce bărbaţii se îmbrăcau, Leelee şi cu mine ne-am dus să facem un duş în mica baie în care am descoperit prosoape curate,

parfumate cu lavandă. Când am ieşit, am dat de Pierre şi de D. la bar, imagine care m-a tulburat puţin. Mi-era greu să gândesc coerent. I-am spus lui Pierre că aş vrea să ne întoarcem acasă. Leelee, în schimb, voia să o ia de la capăt. D. a ridicat ochii spre cer, în faţa inepuizabilului apetit al tinerei. Ne-am luat la revedere: „Mulţumim mult, noapte bună.” L-am sărutat pe D. pe obraz. Mi-a strecurat în mână un bileţel, şoptindu-mi la ureche:

— Sună-mă. Să mai bem o cafea cel puţin. Doar n-o să ne părăsim aşa…

Nu i-am răspuns nimic şi m-am îndepărtat urmată îndeaproape de Pierre. Am trecut de perdeaua roşie care marca intrarea în subsol şi am urcat scările. Pierre a achitat nota, a luat hainele de la garderobă şi mi-a întins-o pe a mea. Afară, a chemat un taxi. O dată aşezaţi, m-a tras către el, iar eu m-am ghemuit la pieptul lui. Nu am scos un cuvânt tot drumul. Acasă, în pat, am făcut dragoste şi a fost minunat.

XIV

Șase luni după acea reîntâlnire cu totul deosebită cu D. nu i-am dat niciun telefon.

În portofel păstrasem bucăţica de hârtie pe care mi-o dăduse, alături de post-it-ul cu vechiul număr de telefon şi adresa. Când mă gândeam la D. nu o mai făceam cuprinsă de acea febră care atâta vreme mă acaparase, ci cu o infinită tandreţe. Tot tulburată eram când îmi aminteam de privirea lui, de felul în care mă sărutase ori mă atinsese, dar puteam să mă gândesc cu un soi de distanţare la seara petrecută împreună. În sfârşit, îmi puteam îndrepta gândurile spre el cu voie bună. Dar eram şi curioasă. Mi-aş fi dorit să aflu cu ce se ocupa, ce-şi mai amintea din liceu, dacă avea copii cu Leelee ori cu altă femeie, dacă se mai întâlnea cu unii dintre foştii noştri colegi. Numai că era de neconceput să mă mai întâlnesc cu el, în orice caz, nu în absenţa lui Pierre. Refuzam adulterul, dar nici nu puteam concepe să mă întâlnesc cu D. fără ca totul să nu se încheie cu sex. Mai multe luni, Pierre nu a comentat în niciun fel seara aceea.

Nu l-am sunat pe D. şi pentru că nu am avut timp. Am fost nevoită să fac faţă unei sarcini de serviciu destul de importante. Cei doi copii ai mei erau mici şi, dacă nu puteam sta suficient timp cu ei, cel puţin când o făceam încercam să las orice altceva

la o parte. Când Pierre era plecat în deplasare, în provincie sau în străinătate îi culcam cu mine, în speranţa că orele de somn alături de mine ar putea compensa toate serile în care bona era cea însărcinată să le facă baie şi să le dea să mănânce. Încercam să nu mă gândesc prea mult la cât le lipseam, la toate lucrurile de care îi lipseam. Nu dădeam două parale pe discursurile inventate pentru a dezvinovăţi mamele, discursuri conform cărora nu cantitatea de timp petrecută împreună cu copiii contează, ci calitatea acestuia. În ochii unui Tom Degeţel de doi ani, să îşi vadă mama o jumătate de oră seară de seară nu va fi nicicând acelaşi lucru cu a fi lângă ea mai multe ceasuri, zilnic. Ceea ce contează este prezenţa ei, certitudinea inconştientă şi securizantă a copilului care poate striga „Mama!” şi primi cât mai des posibil un răspuns din partea acesteia. Aşa că mă descurcam cum puteam cu propria-mi vinovăţie. Am plecat toţi patru în vacanţă, timp de o săptămână, şi a fost extraordinar. Bolile de iarnă, rinitele, gastritele, otitele, anginele au transformat bucătăria în farmacie. Pierre şi cu mine am ieşit cu totul sporadic şi în niciun caz prin cluburi ori alte localuri cu conotaţii sexuale.

Eram distrusă. După ce refuzasem să o ascult, începusem să înţeleg că prietena mea Anna nu va câştiga bătălia cu cancerul de sân. Perspectiva pierderii ei mă teroriza. În jurul nostru, cuplurile se despărţeau, îşi disputau copiii, prieteni apropiaţi căzuseră în depresii profunde. Pierre avea şi el necazuri, divergenţe profesionale şi morale cu asociatul lui. Avea de gând să pună punct colaborării, ceea ce nu putea să nu aibă consecinţe în activitatea profesională a soţului meu. Imaginea în griuri prăfoase a unei interminabile ierni sfârşise prin a deveni apăsătoare. În fiecare dimineaţă îmi repetam că avem noroc, că suntem nişte privilegiaţi, ceea ce chiar era un adevăr obiectiv, că fericirea nu este decât o simplă problemă de voinţă. Numai că eram prizoniera violenţei din jur, din propria mea meserie, din sursele de informaţie, din stradă. Îmi era tot mai greu să accept prăpastia care se căsca între viziunea mea socială asupra lumii, între idealurile mele politice, aspiraţiile mele umanitariste şi grija de zi cu zi de a-i proteja pe ai mei, de a le oferi tot ceea ce era mai bun.

XV

Într-o dimineaţă de mai, când încă mai eram în pat, iar copiii se jucau la ei în cameră, Pierre mi-a vorbit despre D. şi, pentru moment, nu am înţeles ce voia să zică. Mă întrebase dacă l-am mai sunat, dacă l-am mai văzut. În marea mea naivitate, eram convinsă că soţul meu nu avea cum face legătura între bărbatul cu care făcusem dragoste la club cu atâtea luni mai-nainte şi cel care îmi alimentase fantasmele atâţia şi-atâţia ani. A surâs observând că întrebarea mă tulburase.

— Ce-oi fi crezând, că sunt orb?

Mi-a sugerat să-l sun pe D. si să îl invit împreună cu prietena sau soţia lui pe la noi, într-o seară când copiii vor fi plecaţi la bunici.

— Glumeşti? l-am întrebat.

— Nici vorbă. Doar îţi place şi mai este şi ea încântătoare. Sunt convins că putem petrece o seară minunată.

Am cerut timp de gândire. Ideea mi-a tropăit prin minte toată ziua, înflăcărându-mă. Îmi plăcea ideea de a-l revedea din când în când pe D. pentru a ne putea continua povestea carnală cam dezlânată pe care o începusem acum şaisprezece ani. Poveste care eram conştientă că face parte din mine. Mai eram conştientă şi de faptul că alchimia fizică ce ne lega nu era tocmai un fapt obişnuit. Ar fi fost păcat să nu o exploatăm.

Am lăsat să treacă vreo câteva zile. Uneori, luam telefonul, scoteam numărul lui D. din portofel, îmi ţineam respiraţia după care lăsam totul pentru altă dată. Până la urmă am făcut-o, însă am dat de *répondeur,* ceea ce m-a mai liniştit. I-am lăsat un mesaj cam confuz, dar, cel puţin, mingea nu mai era în terenul meu. După ce am închis mi-a fost ciudă pe mine. Mi se părea ridicol să mă pun într-o asemenea situaţie la aproape treizeci şi cinci de ani, în urma unui flirt din liceu. După aproape un ceas m-a sunat. Vocea lui a făcut să-mi treacă fiori prin pântece. Iniţiativa părea să îl bucure. Cu o tandreţe impresionantă m-a întrebat ce mai fac. I-am vorbit despre propunerea lui Pierre. A amuţit câteva clipe.

— Ştii, nu mai sunt cu Leelee. N-a fost ceva serios. Pentru moment nu sunt cu nimeni.

— Vino singur, atunci. E bine şi-n trei.

L-am invitat vinerea următoare. În weekendul acela, copiii

urmau să plece la ţară cu părinţii mei şi cu o verişoară. După ce am închis, mi-am dat seama că tot nu ştiam cu ce se ocupă, unde locuieşte, ce făcea în timpul liber, dacă îi plăcea să citească ori să meargă la film. Eram încurcată de ideea de a-l anunţa pe Pierre că D. avea să vină singur, însă nu a făcut altceva decât să ridice din umeri a resemnare.

— Sper că îşi va găsi repede o prietenă de joacă la fel de deschisă ca şi cea dinainte.

— Sau ca mine… am răspuns apăsat.

Pierre mi-a propus să nu fie de faţă la sosirea lui D., pentru a ne lăsa ceva timp spre a putea vorbi „despre frumoasele vremuri de odinioară ''.

— Prefer să nu particip la secvenţa amintirilor, a adăugat.

Vineri seara nu am reuşit să îmi termin treburile şi să ajung acasă decât cu o jumătate de oră înaintea sosirii lui D. am făcut un duş în viteză, mi-am pus o rochie simplă, de bumbac, şi am rămas în picioarele goale. Am cumpărat roşii şi mozzarella de bivol pe care le-am dres cu ulei de măsline şi busuioc. Am băgat la cuptor un chec sărat şi am aprins focul. Îngheţata şi biscuiţii sărăţi pe care îi mai aveam le consideram suficiente. Sticla de şampanie era deja în frigider.

XVI

D. a apărut cu cinci minute întârziere şi cu un buchet de trandafiri roşii în mână. Era îmbrăcat în blugi şi purta un tricou negru cu mâneci.

Pielea bronzată îi scotea în evidenţă ochii limpezi ca în liceu, când se întorcea de la schi, după vacanţa din februarie. Să-l văd în pragul uşii a avut asupra mea un efect straniu. L-am invitat să intre şi ne-am sărutat pe obraji un pic amuzaţi, un pic stângaci. I-am spus că Pierre nu s-a întors încă şi l-am întrebat dacă vrea ceva de băut.

— Un pahar de apă, te rog.

— Şi şampanie după? i-am propus de teamă că o să mă lase să mă îmbăt de una singură. Mi-a ghicit neliniştea şi a zâmbit făcând să mi se taie picioarele.

— Da, da, şampanie, perfect!

Am mers în bucătărie. S-a uitat prin preajmă. Îmi venea greu să pricep că D. stătea pe un scaun de bar, în minunata mea

bucătărie mobilată după ultimul catalog. Mă simţeam răsplătită pentru toate drumurile cu trenul urban. Ar fi trebuit să-i povestesc despre toate acele peregrinări, despre visele mele încăpăţânate, despre dragostea mea nebunească, despre rugi şi incantaţii, ar fi trebuit să îi reîmprospătez memoria. Mi-am înghiţit însă cuvintele, simţindu-le prea periculoase. Nu cuvintele mă tentau, căci nu avea să urmeze o seară a mondenităţilor. Numai că, dacă eu mă temeam de o eventuală lipsă de sens a dialogului, D. părea să se teamă de tăcere.

— Claire…

A început să vorbească fără a mă privi, apoi şi-a ridicat ochii spre mine.

— Se poate fuma?

Ştiam bine că nu aşa voise să înceapă. Căuta un soi de sprijin.

— Normal.

M-am ridicat pentru a lua o scrumieră şi pentru a deschide fereastra. A început să analizeze situaţia în care ne aflam, pe care o considera unică, deşi „interesantă”.

În timp ce încerca să facă conversaţie, de unul singur, cu o voce tot mai nesigură, îi priveam mâinile şi mi le imaginam pe trupul meu. Excitaţia începuse să crească, în pofida voinţei mele. În curând, urma să îmi pierd controlul, ceea ce mă bucura. Şi-a întrerupt dintr-o dată monologul, şi-a stins ţigara în scrumieră, cu grija de a nu mai lăsa chiştocul să fumege, a tras adânc aer în piept, foarte concentrat, un pic încruntat.

— Preferi să plec?

Am roşit uşor, ruşinată de posibilitatea de a-l fi rănit cu aparenta mea indiferenţă.

— Nu, în niciun caz. Îmi pare rău, dar nu prea-mi vine să pălăvrăgesc. Toată ziua m-am gândit la tine şi nu de taclale am chef, ci de altceva.

A tuşit, apoi şi-a îndreptat privirea spre mine. Părea mai relaxat.

— Nu sunt chiar un fan al acestui soi de distracţie. Nu aş vrea să te dezamăgesc.

Punerea la punct m-a impresionat. Cum să-i fi explicat că, în niciun fel, nu aş fi putut fi dezamăgită, că pentru mine reprezenta ceva ce ne scăpa cu totul şi mie, şi lui? Cum să-i fi spus că pentru mine însemna tot ceea ce îmi făcuse sexualitatea plăcută? Că în

ochii mei încarna dorinţa, aşteptarea, obsesia carnală, însăşi adolescenţa mea? Că orice ar fi făcut nu putea şterge niciodată amintirea primelor noastre îmbrăţişări?

Tocmai doream să îi ofer un răspuns înflăcărat când, cum s-ar zice, mi-a tras covorul de sub picioare:

— Claire, nu facem parte din aceeaşi lume. Nu ştii nimic despre viaţa mea. Nu mă pot ridica la înălţimea ta.

Şi dacă mi-ar fi tras o pereche de palme, şocul nu ar fi fost la fel de puternic. M-am albit, însă am încercat să-i iau cuvintele în râs.

— Dacă eşti vreun recidivist înrăit, află că aş cunoaşte ceva avocaţi de prima mână.

A părut surprins, apoi a priceput că glumeam şi a zâmbit.

— Nu despre asta este vorba, însă nu sunt decât un simplu taximetrist.

— Aha, deci acesta-ţi este îngrozitorul secret!?

Mi s-a părut că s-a mai liniştit putându-şi strecura profesia în discuţie, dar m-am simţit oarecum vinovată.

— Mi se rupe ce faci, cu cine te întâlneşti sau unde locuieşti, l-am asigurat. Nici tu nu ştii nimic despre viaţa ori lumea în care mă învârt. Află însă, că sunt udă toată, şi asta din cauza ta.

L-am privit în ochi, destul de mulţumită de replică. A zâmbit iarăşi, vizibil neştiind dacă să se neliniştească ori să se amuze. M-am aplecat spre el. Ne mai despărţeau câţiva zeci de centimetri.

— Bun, uite că am pus la punct minima încărcătură sindicală a conversaţiei. Te-ai putea simţi, de acum, obligat să mă săruţi?

Eram mulţumită că, măcar o dată, am luat şi eu iniţiativa. S-a ridicat de pe scaun, s-a apropiat de mine, mi-a luat gâtul în mâini şi mi-a băgat limba între buze. Şi-a lipit gura de a mea, s-a retras, mi-a băgat din nou limba în gură, m-a sărutat pe obraji. Nu mai eram în bucătărie, ci în lumina puternică a unui coridor de la MJC, în semiîntunericul camerei lui Fanny, pe o canapea dintr-o casă de la marginea oraşului.

Cu ochii închişi, am murmurat:

— Cum te uiţi la mine, cum mă atingi, mi se şi deschide sexul.

Şi-a strecurat mâna între picioarele mele, mi-a cuprins sexul prin chiloţi, a băgat degetele pe sub ei, sărutându-mă încontinuu. Nici că mi-a trebuit mai mult pentru a-mi începe ascensiunea

către cel dintâi palier al stării de graţie. Mereu am avut impresia că degetele lui şi sexul meu îşi trăiesc propria lor poveste. Modul în care întârzia în partea de sus, fară grabă, cu lente mişcări circulare, jucându-se cu clitorisul fară însă a-l irita, felul acela de a fi, de a-i plăcea să o facă mă conducea implacabil într-o altă dimensiune. Ca în acele visuri, foarte rare, în care îţi iei zborul fară a cădea vreodată şi care, la trezire, îţi lasă o amintire uluitoare.

L-am întrerupt totuşi, m-am ridicat de pe scaun, l-am luat de mână şi l-am dus în dormitor, unde ne-am dezbrăcat.

— Ar fi trebuit să înţelegi ce efect ai asupra mea, i-am reproşat scoţându-mi rochia.

M-am întins pe pat. Minute în şir m-a mângâiat, m-a sărutat, m-a lins, atent la freamătul pielii. Cu arătătorul mi-a parcurs întreaga zonă inghinală. Când a venit peste mine, minunata-i erecţie a început să-mi cerceteze pliurile dintre pulpe. Îmi mişcăm picioarele şi fundul după mişcările lui. S-a oprit între coapsele mele şi a început să-mi lângă sacadat fiecare milimetru al sexului. Cu gura rotunjită ca un O s-a apucat să sufle uşor peste clitoris, înainte de a-l prinde între buze. Gâfâiam fără să mă mai pot controla. Chiar în acel moment a sosit şi Pierre. Am auzit zgomotul uşii de la intrare. Silueta masivă i-a apărut în cadrul uşii. Mi-am întors capul spre el şi, aşa, în semitransă, am bătut cu palma pe pat, lângă mine. Mi-a surâs tandru şi a răspuns invitaţiei.

— Fac un duş şi sosesc.

Se lăsase seara. Înainte de a ieşi din dormitor, a aprins lumânarea de pe comodă şi lampa de la capul patului, al cărei bec era destul de slab. D. s-a oprit ca să-l privească, aşteptând.

Am petrecut astfel una dintre cele mai frumoase nopţi din viaţa mea. Rar cunoscusem o asemenea fericire. Când Pierre s-a întors de la baie, eram în culmea excitaţiei. Sfârcurile mi se întăriseră, corpul mi se arcuise parcurs de frisoane, eram complet ameţită. Mângâierilor lui D. i s-au adăugat cele ale lui Pierre şi aveam senzaţia că sunt atinsă de mii de degete. Mă sărutau cu schimbul, li se amesteca saliva cu a mea, o dată cu sarea propriilor mele secreţii. Când un sex îmi apărea în faţa ochilor, îl apucam pentru a-l linge, pentru a-l suge, pentru a-l freca de obraji ori de nas. Aveam impresia că alcătuiam o unică entitate.

Fiecare gest mi se părea armonios, evident, natural. Din când în când, deschideam ochii şi îi observam dinamici în jurul meu, peste mine, în mine. M-am ridicat în genunchi. Nu mai puteam. D. mi s-a lipit de fese, în timp ce Pierre îmi lingea sfârcurile. M-am aşezat în patru labe oferindu-i lui D. dosul şi, în timp ce mi-o băga, am luat în gură mădularul lui Pierre. Îi auzeam gemând şi acea muzică stereo nu făcea decât să mă aţâţe şi mai tare. Nici nu mai ştiu câte orgasme am avut.

Şi nu se terminase. La fiecare lovitură de şolduri a lui D. eram în pragul leşinului. L-am lăsat pe Pierre. Am început să ţip lovind cu pumnul stâng în saltea. Un frison violent a trecut prin mine, din şolduri până-n creştet, în momentul în care D. şi-a trecut mâna pe sub burta mea pentru a-mi căuta clitorisul care, pentru câteva secunde, m-a condensat, m-a rezumat şi m-a împrăştiat în cele patru zări. Eram complet dăruită, dar tot nu-mi ajungea, aş fi vrut să mă deschid încă şi mai mult. M-am cambrat încă puţin şi mi-am desfăcut şi mai mult genunchii. Apoi D. s-a retras pentru a ejacula peste buci. Sperma i s-a scurs de-a lungul pizdei şi mai jos, pe coapsă. M-a sărutat pe obraz. Mi-am îndreptat fundul spre soţul meu.

— Vino!

Tot mai vroiam. În timp ce D. se odihnea cu capul pe pernă, cum mă aflam în patru labe, Pierre a intrat în mine. Cât mi-a tras-o Pierre am stat ochi în ochi cu D., care rămăsese întins lângă mine.

Sufletul mi-a zburat departe, dincolo de verdele privirii lui, prin ani, în ţara aceea ciudată în care adolescentele îşi desenează cu compasul pe interiorul coapsei iniţialele băieţilor pe care îi iubesc.

Am mai terminat o dată. Şi Pierre. În mine.

Încordarea care mă stăpânise scădea încetul cu încetul. Mi-am lăsat capul pe braţe, cu fesele în continuare ridicate, şi-am început să plâng fără a mă mai putea stăpâni. Pierre m-a luat în braţe şi m-a ţinut puţin lipită la piept, după care m-am întins între cei doi bărbaţi. Am rămas aşa, minute în şir, fără să ne vorbim, cu picioarele unele peste altele. Ascultam respiraţiile noastre regulate în torpoarea camerei. I-am luat mâna lui Pierre într-a mea. Dincolo de cei cincisprezece ani care îi despărţeau, bărbaţii cu care împărţeam patul erau şi fizic total diferiţi: unul

înalt, masiv, cu puţină burtă, cu pieptul păros, celălalt mai musculos, cu pielea mată şi netedă, cu abdomenul încă tare. O complementaritate perfectă, mi-am zis zâmbind.

— OK, haideţi la duş! Mi s-a mai şi făcut o foame…

Am ţâşnit din pat şi am ieşit din dormitor. L-am auzit pe Pierre propunându-i lui D. să folosească cealaltă baie. După ce ne-am spălat, am mers toţi trei în bucătărie. Pierre îşi pusese un halat, D. şi cu mine ne îmbrăcaserăm. Am aprins cuptorul pentru checul sărat. Pierre a scos din frigider şampania. D. mi-a dat o ţigară din care am tras cu voluptate, în timp ce Pierre ne umplea paharele. Am ciocnit, am ronţăit ceva, am mai vorbit de una, de alta. D. ne-a întrebat dacă făceam deseori „chestia asta”.

— Nici chiar aşa, i-am răspuns.

Pierre i-a explicat că libertinajul nostru era accidental şi, în consecinţă, neorganizat şi de calitate variabilă. La cererea lui Pierre, D. ne-a vorbit puţin despre el. După liceu nu avusese cine să-i tragă câteva şuturi în fund ca să-l împingă înainte cu studiile. Făcuse tot soiul de prostii, avusese varii meserii, pentru puţină vreme. La douăzeci şi trei de ani era la închisoare. După care întâlnise o fată „bine” care îi mai adusese înapoi ceva respect de sine. Prin urmare, tăiase orice punte de legătură cu anturajul de până atunci, lucrase într-un service, apoi ca paznic într-o parcare, picolo într-o cafenea, în fine şofer de taxi pentru o mare companie care se extinsese în toată regiunea Île-de-France. Prietena aceea îl părăsise, rămăsese singur, apoi trecuse prin alte poveşti de dragoste plăcute, scurte, fără consecinţe. Pe Leelee o cunoscuse la aeroport, de unde o „încărcase” în maşină pentru a o conduce în luxosul cartier Hauts-de-Seiné. Pe drum stătuseră la taclale, era plină de voie bună, disponibilă şi foarte deschisă. Timp de şase luni legătura lor fusese fantastică, dar fără niciun viitor. Plecase exact cum apăruse, fără ca el să fi apucat măcar să îi spună că ţine la ea. Simţeam că îşi cântărea cuvintele şi îşi alegea formulările. Nu dorea să lase să-i scape prea multe lucruri, nu îndrăznea să pună întrebări. Mâncarea abia de o ciugulea, de parcă s-ar fi temut să nu spargă vreo farfurie. Pierre îl asculta cu o atenţie respectuoasă, ceea ce m-a încântat. Întotdeauna mi-a plăcut la el capacitatea de a-şi manifesta bunăvoinţa, empatia, înţelegerea faţă de necunoscuţi, în special faţă de persoane care îmi erau dragi, chiar dacă nu

aveau nicio legătură cu lumea lui.

XVII

Ne-am mutat în living. Pierre a aprins o lampă cu halogen, aducând-o la intensitatea minimă, şi a pus un disc vechi al meu, un Chris Isaak. I-am apreciat galanteria cu care optase pentru un cântăreţ care îmi legănase nopţile de demult. D. s-a apropiat de rama în care aranjasem câteva fotografii de familie. Căsătoria, sarcina, copiii, vacanţele, amintiri din călătorii – ultimii zece ani într-un metru pătrat. I-am adus un pahar cu vin, fiindcă şampania o terminaserăm. Mi-am privit existenţa de familie încremenită în aceste imagini fericite şi m-am simţit tânără şi vie, scăpată de spaimele venite din trecut, de frica de bătrâneţe, de moarte, de pierderea prietenilor. Mi se părea că între ceea ce fusesem pe atunci şi ceea ce existenţa, ambiţia, persoanele întâlnite făcuseră din mine descopăr un soi de coerentă transmitere de ştafetă. Mă simţeam ca un vas care se umple de pace şi nu-mi prea vine să cred că poţi ajunge prea des la aşa ceva. O asemenea linişte nu avea cum să dureze, eram conştientă, dar în acele clipe pur şi simplu mă elibera de orice. D. se întorsese puţin şi mă urmărea cu atenţie. Ne-am zâmbit.

— Habar n-am de ce n-am încercat măcar să te păstrez, a zis.

Am ridicat din umeri.

— Pentru tine nu era decât un simplu joc, te-ai fi plictisit.

A negat din cap.

— Nu, nu. Nu a fost doar un joc. În cap mi se învârteau tot felul de mizerii de pe acasă. Şi, oricum, nu eram decât un puşti tâmpit. Mă rog, nici nu mă ştersesem la nas…

Am luat un aer neîncrezător.

— Un puşti? Mda, nu ştiu ce să zic…

M-am lipit de braţul lui, i-am pus capul pe umăr. Visam la gestul acesta simplu încă de pe când mă învăţa ce înseamnă violenţa dorinţei. Astăzi înţeleg totul preabine. Pe vremea aceea mi-ar fi plăcut să mă ducă la cinema, să mă ţină de mână pe stradă, să vină duminica la prânz la noi la masă, să îmi vorbească despre tatăl care îi lipsea. Mi-ar fi plăcut să îi aflu povestea, rănile, să-i frunzăresc albumele cu fotografii, să îl văd copil mic. Nu ştiam nimic despre el, dar mi se părea că-i fusesem tot timpul pe urme sau invers, nici nu mai ştiu. Şi-a lăsat paharul pe

comodă. Purtaţi de un acelaşi avânt, ne-am luat în braţe, sărutându-ne. Mi-a luat un sân în palmă, pe când vocea caldă a lui Chris Isaak îmi amintea la ureche de „acele jocuri periculoase care m-au făcut să te visez”. A întredeschis un ochi, zărindu-l pe Pierre pe canapea, în halat. A ridicat paharul spre mine şi am înţeles că, deocamdată, era mulţumit cu poziţia lui de spectator. Senzualitatea săruturilor lui D. continua să mă subjuge, să mă tulbure profund. Pur şi simplu avea, avusese dintotdeauna, un talent special de a o face. Îmi regăseam gravate parcă în propria-mi piele vechile senzaţii, descoperirea magică a ceea ce îţi poate rezerva viaţa, nepăsarea, uşurinţa, specificul adolescenţei de a nu cunoaşte decât sentimente exacerbate. M-am revăzut plângând în faţa oglinzii, căutându-mi reflexele inimii sfâşiate în lacrimile care-mi întindeau rimelul. Nu mai ştiu cât ne-am sărutat aşa, în faţa fotografiilor copiilor mei, în faţa soţului meu. Mi-am strecurat mâinile pe sub tricoul lui şi l-am mângâiat pe spate.

Aproape împotriva voinţei noastre, ne legănam lent, în ritmul muzicii. Fără a-şi fi dezlipit buzele de ale mele, D. a făcut ca rochia să-mi alunece până la glezne, punându-şi palmele pe sânii mei. Sfârcurile li se întăriseră în cupele mâinilor. I-am ridicat tricoul şi i l-am trecut peste cap. M-a împins fără grabă până m-a lipit de perete, apoi mi-a ridicat braţele deasupra capului. Nu mi-a scăpat sclipirea amuzată din ochii lui. Nu eram singura care rula încă o dată filmul amintirilor.

— Normal, e lume dincolo de uşă, am şoptit.

A negat din cap.

— Mai întâi încerc să bag un deget.

Mi-a lăsat încheieturile şi a făcut-o.

— Nu mai simt rezistenţa de altădată, a constatat pe un ton doct, ca un antropolog care îşi dictează observaţiile.

Am râs.

— Iartă-mă, a exclamat, dar privirea lui pe jumătate ironică, pe jumătate excitată anula orice tentativă de împotrivire.

Şi-a continuat explorarea cu ochii în ochii mei. Respiraţia mi s-a accelerat, iar bazinul a început mişcări uşoare de du-te-vino pentru a-i permite mâinii să intre cât mai adânc. Am clătinat imperceptibil din cap, în semn de negaţie, pentru a-l anunţa în ce măsură eram depăşită de propria-mi enigmă.

D. şi-a lipit fruntea de a mea. Chris Isaak îşi încheiase melodia.

I-a urmat o variantă jazzy şi feminină a lui *With Or Without You*. Câteva acorduri ale pianului, o voce cristalină şi senzuală şi mâna lui D. ieşind umedă dintre coapse, urcând pe şold, atingându-mi uşor coastele, urmărind conturul sânului, mângâindu-mi gâtul şi aşezându-se ca un cleşte de o parte şi de alta a gurii.

— E minunat să ţi se privească plăcerea, a spus înainte de a mă săruta din nou, ţinându-mi continuu buzele între degete.

— Aşa e, a confirmat Pierre de pe canapea. Cred că ar fi cazul să ne întoarcem în dormitor.

Am făcut iarăşi dragoste toţi trei, la fel de fluid, de limpede, de intens. Îmi spuneam că acesta trebuie să fi fost paradisul pierdut, edenul dinainte de război, dinainte de jocul puterii şi al supunerii. Aveam grijă unii de alţii, atenţi ca nu cumva vreunul să fie lipsit de partea lui de plăcere. Era o formă de comuniune fericită, fără limite, afectuoasă. Nu exista nicio umbră de competiţie între Pierre şi D. După o clipă nici nu mai ştiam despre care dintre ei era vorba, cine era cel care mi-o băga în gură, al cui era sexul tare ce mă apăsa între sâni. De altfel, îmi închipui că în flăcările acţiunii, mângâierile lor reciproce nu doar mie îmi erau dedicate. Mă simţeam veşnică, imaginea noastră mi se părea minunată, mi-ar fi plăcut să fi avut oglinzi peste tot pentru a ne putea admira. Mirosul meu, văzul, pipăitul îmi erau complet tulburate, suprasaturate de imagini şi de senzaţii inedite, cuceritoare. Nici măcar trupul nu mi-l mai sesizam, de parcă mi-aş fi pierdut greutatea. Îmi aminteam de o noapte din Salar de Uyuni, un imens deşert de sare din Bolivia, peste zece mii de kilometri pătraţi de peisaj lunar. Plecasem cu un jeep, pe la patru dimineaţa, eu, Pierre şi ghidul. Şoferul lansase maşina pe suprafaţa alunecoasă ca a unui patinoar, stinsese farurile şi, luându-se după contururile munţilor care se ghiceau proiectate pe fundalul cerului înstelat, la zeci de kilometri de jur-împrejur, a lăsat volanul din mână, sigur că nu vom întâlni niciun obstacol. Am rulat astfel câteva minute, cu mai mult de o sută de kilometri pe oră, pe fundul acelui vechi lac secat, într-o linişte absolută şi un întuneric aproape total. Am regăsit în plin miez al Parisului, în noaptea aceea cu totul deosebită, în contactul trupurilor noastre, aceeaşi senzaţie de plutire, de pierdere a reperelor, de trecere dincolo de marginile tuturor sensurilor. O libertate fără condiţii.

Trebuie să fi fost trei dimineaţa când am căzut pe pat, epuizaţi.

Am adormit aproape instantaneu, surâzând, cu capul pe pieptul lui Pierre şi cu fruntea lui D. lipită de pântece.

XVIII

Nu mai ştiu ce m-a trezit după vreun ceas. Poate regăsirea locului meu obişnuit, în patul care, oricum, nu pentru trei adulţi fusese prevăzut. D. nu mai era acolo. M-am mirat că nu îl văd alături de mine, pe saltea. Decepţia puternică de a-i constata absenţa a fost urmată de un val de spaimă. Nici măcar în scenariul meu ideal nu se punea problema unei asemenea relaţii. M-am ridicat, am scos dintr-un sertar al comodei o cămaşă scurtă de noapte din bumbac şi am luat-o pe culoarul care ducea la bucătărie, condusă de aroma de cafea. D. stătea la fereastră, cu spatele la mine, în picioarele goale, dar îmbrăcat cu pantalonii şi tricoul negru. Dintr-o privire, menajera care moţăie neîncetat în mine a realizat că vasele erau spălate, masa ştearsă şi cafetiera plină. Am înaintat către el. M-a auzit şi s-a întors.

— Am făcut prea mult zgomot? Nu cumva v-am trezit? a întrebat neliniştit.

— Nu. Pierre sforăie şi m-a trezit, am dres-o. Mulţumesc pentru vase. Nu trebuia…

Am turnat în ceşti cafeaua pe care am băut-o unul lângă altul, sprijiniţi de chiuvetă. Minute întregi nu am scos niciun cuvânt. Noua intimitate care-şi ţesuse pânza nu mai obliga la acoperirea cu vorbe a tuturor tăcerilor. M-am uitat la tălpile noastre goale, aşezate pe podeaua albă. Îmi plăcea acea apropiere fizică în tot obişnuitul, banalul, cotidianul ei, în modul în care simboliza legătura nou-creată. D. în picioarele goale, la mine în bucătărie… Numai gândul la asta mă umplea de fericire, deşi cei şaisprezece ani de mult îşi luaseră zborul. Cu siguranţă era ridicol, era de tot râsul, dar nici că-mi păsa. Fiecare trişează cum poate timpul care trece.

— Chiar aveai de gând să pleci fără să-mi spui la revedere? l-am întrebat cât mai neutru cu putinţă.

— Poate că aşa ar fi fost cel mai bine, nu? Acum ce-o să facem?

Mi s-a părut că îi ghicesc o undă de resemnare în glas. Am pus ceaşca pe chiuvetă şi am răspuns, ridicând din umeri şi privindu-ne picioarele:

— Tu nu ştiu ce o să faci, dar noi avem tot weekendul înainte.

Copiii sunt plecaţi. Nu ni se întâmplă prea des. S-a anunţat timp frumos. Am putea merge la plimbare, apoi am putea face dragoste… mânca, bea… am putea-o lua de la capăt. Ca să profităm de toate până-n pânzele albe.

Am ridicat privirile spre el şi m-am simţit înşfăcată, parcă, de puterea ochilor lui. Niciodată nu le-am putut rezista, simţeam cum mă topesc pe loc. Tulburarea care mă cuprinsese era în egală măsură familiară şi nou-nouţă. Am descoperit în ea ceva imposibil de definit, care nu însemna doar începutul excitaţiei. Ceva care plutea la limita melancoliei şi a tristeţii. A suspinat, înainte de a-mi răspunde cu încă o întrebare:

— Chiar atât de simplu e totul?

— Fireşte, am minţit înainte de a adăuga cu timiditate: Ce frumos eşti!…

M-a mângâiat pe obraz. Am închis ochii. I-am petrecut braţele în jurul şoldurilor, m-am ghemuit la pieptul lui, mi-am lipit faţa de gâtul musculos. M-a prins de umeri şi m-a strâns şi el. I-am adulmecat mirosul în care pluteam, parcă. Pieptul i s-a ridicat într-un suspin profund şi l-am auzit murmurându-mi în păr:

— Cât de mult te-am iubit… Cât de mult te-am iubit…

Cuvintele s-au dus undeva în memoria mea, ca un balsam peste o rană veche, care nu se închisese niciodată complet. De fapt, nu în mine i se duseseră cuvintele, ci în inima adolescentei excesiv de sensibile care fusesem. Răspunsul mi-a ţâşnit de pe buze în pofida voinţei mele, în aşa fel încât mi-au trebuit câteva clipe ca să înţeleg şi eu ce spusesem.

— Şi eu te-am iubit. Mai că-mi venea să mor…

M-am revăzut dintr-o dată cu atâta claritate de parcă dublul meu întinerit s-ar fi aflat împreună cu noi, în bucătărie, cu părul ei lung, cu pantalonii colanţi, cu pieptul mic, cu pântecele plat, cu şoldurile abia conturându-se, desfigurată de lacrimi şi de durere, cu pumnii strânşi de furie, cu Sinead O’Connor strigându-şi în timpanele mele, cu incomparabila ei voce, durerea absenţei. M-am revăzut în baia de acasă, după ce îmi trecuse criza de isterie, însângerată, după ce aruncasem pe jos lama. Am revăzut-o pe mama deschizând uşa şi începând să ţipe, sărindu-mi în ajutor în momentul în care aproape leşinasem. Şi am simţit un şoc nemaipomenit.

Cum de uitasem că încercasem să mor pentru el? Cum de nu-

mi notasem asta în jurnalele mele, pe care, altfel, le ţineam cu atâta scrupulozitate? Cum de putusem supravieţui iluzionându-mă că doar carnea era unica răspunzătoare de obsesie? Acum şase luni, în clubul eşanjist, astă-noapte, în pat, lacrimile pe care le vărsasem nu fuseseră doar o reacţie a orgasmului intens. Îi erau destinate micuţei Claire, distrusă de rana iubirii, care încercase să îşi amuţească amărăciunea cu lama de ras. Fuseseră darul meu pentru a-i calma durerea, pentru a o putea lăsa să plece liniştită, serenă, împăcată. Am înţeles că ţinea de obiceiul meu de a face dragoste spre a mă consola, în momente în care alţii zic: „Nu, nu în seara asta, numai la aşa ceva nu-mi stă capul”.

M-am desprins de D., mi-am lipit antebraţele unul de altul, cu palmele în sus, căutându-mi cicatricele de la încheieturi. Le-am descoperit. Nişte tăieturi fine, aproape invizibile, ca un filigran, la zece centimetri de cot. Mă însemnasem cu fierul roşu, ca un animal din turmă. S-a uitat fără a înţelege la ce priveam cu atâta atenţie. După care mi-a luat mâinile şi le-a apropiat de lumină pentru a observa şi el imperceptibilele zgârieturi de pe piele. Mi-au dat lacrimile. Mi-a părut la fel de şocat ca şi mine şi, fără a-mi lăsa mâinile, mi-a spus cu voce albă:

— Nu am vrut niciodată aşa ceva. În amintirile mele, tu mă părăsiseşi…

Am zâmbit, încercând să-mi opresc lacrimile, liniştindu-l:

— Nu a fost vina ta. Eram atât de orgolioasă, încât am preferat soluţia asta în loc să vin să te văd, să-ţi mărturisesc că eram nebună după tine, să te rog să îţi părăseşti iubita. Nu eram decât o proastă mică. După cum vezi însă, mi-am revenit.

Pierre a apărut pe jumătate adormit, în izmene, îndreptându-se spre frigider aproape fără să se uite la noi. D. mi-a lăsat mâinile, mi-am şters rapid lacrimile din colţurile ochilor şi mi-am privit soţul care luase o sticlă de apă pe care părea că încearcă să o golească dintr-o sorbitură, bând cu înghiţituri mari de parcă tocmai traversase întreg deşertul Libiei pe jos. M-a privit pieziş şi s-a oprit.

— Şi eu care credeam că vă găsesc trăgându-vi-o în draci pe marginea chiuvetei! M-aţi dezamăgit…

D. a zâmbit, eu am ridicat ochii în tavan.

— Nici vorbă, fără spectatori nu mai are acelaşi haz.

Pierre a pus dopul şi ne-a sfătuit să ne culcăm, ţinând cont că ne aştepta o zi plină. Observând că nu pricepem nimic, a catadicsit să fie mai explicit, spre a ne face părtaşi la planurile lui: ar fi fost bine dacă am fi profitat de acel weekend minunat de mai pentru a merge la mare. Până în Normandia nu am fi făcut decât două ore cu maşina. Ştia nişte hoteluri drăguţe la Honfleur şi la Étretat, unde puteam să şi mâncăm ceva fructe de mare. D. s-a uitat atent, ca să se convingă că nu glumeşte. Nu glumea.

— Singura problemă este că nu dispunem de maşină, fiindcă e în service. Iar pe motocicletă nu încăpem toţi trei.

— Putem să luăm maşina mea, ne-a propus D. Cu ea am venit. Nu e cine ştie ce limuzină, dar cred că poate face treaba.

Pragmatic, Pierre a conchis:

— Bun, tu dai transportul, eu casa şi masa.

Apoi s-a întors spre mine fără a mă mai lăsa să intervin:

— Nu mă jigni întrebându-mă care e partea ta…

Nu e vorbă, m-aş fi apucat chiar în acel moment să-mi plătesc călătoria. Pierre, cu chef de vorbă încă, ne-a sfătuit să ne întoarcem în pat. Numai că D. a preferat să îşi încheie noaptea pe canapeaua din living.

Dimineaţă a coborât până la Miniprix pentru a-şi cumpăra o periuţă de dinţi şi nişte schimburi. L-am lăsat să plece plină de regrete, de teamă că nu va mai apărea. Pierre a simţit.

— Nu-ţi face griji, n-o să ne-o tragă. Mă rog, o s-o facă, dar numai ţie…

Mi-a dat o palmă peste fund, cu dragoste.

— Nu cred că există vreun gagiu care să rateze un weekend atât de promiţător. N-o să scape el ocazia.

Am aruncat trusa de toaletă în bagaj şi m-am uitat urât.

— Ce vrei să spui? Că nu e decât un profitor? Doar nu ne-a cerut nimic.

Pierre şi-a tras pantalonii.

— N-am spus asta. Mă gândesc însă că ar fi de-a dreptul prost să se întoarcă acasă tocmai acum. Şi cum numai a prost nu arată…

Îmi căutam pantofii în dulap stând în patru labe. I-am răspuns:

— Oricum ai da-o, să ştii că proastă nu sunt eu. Şi nu te mai da marele senior, convins că nu te-aş putea părăsi vreodată pentru un taximetrist.

Am pândit să văd ce reacţie va avea. A rămas absolut liniştit.

— Te-nşeli. I-am deschis uşa şi l-am primit în pat fiindcă te poate aduce la orgasm, situaţie care mi se pare sexualmente excitantă şi omeneşte salutară.

În sfârşit, mi-am găsit sandalele cu tocuri înalte, care se potriveau de minune cu rochia primăvăratecă pe care o alesesem. M-am aşezat pe pat ca să mi le pun în picioare.

— Iartă-mă, i-am spus. N-ar trebui să fiu agresivă cu tine…

I-am întins mâna, mi-a apucat-o şi mi-a strâns-o.

— Eşti iertată!

Am închis bagajul. Ne-am sunat copiii pe mobilul părinţilor mei. Totul era în ordine. Înainte de a închide, m-am îndepărtat puţin de Pierre şi am mai rămas de vorbă cu mama.

— Îţi mai aduci aminte când terminasem a unsprezecea… când… eh, ştii tu… când mi-am tăiat venele?

Linişte penibilă la telefon.

— Păi, da, nu se uită uşor asemenea lucruri. Da’ de ce?

— Ciudat, dar eu uitasem. Mi-am amintit abia în dimineaţa asta. Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată, dar… chiar n-ar fi trebuit să o fac, pe bune n-ar fi trebuit. Fiindcă doar mă gândeam la durerea pe care ţi-aş fi provocat-o. Şi ăsta ar fi fost singurul lucru care m-ar fi putut împiedica. Numai că propria mea durere s-a dovedit mai puternică.

Am auzit-o smiorcăindu-se la telefon şi mi-am zis că suntem o familie dată naibii de plângăcioasă.

Maşina lui D. chiar nu era o limuzină, dar nicio rablă. Un Clio negru, relativ curat. D. s-a aşezat la volan, iar pe Pierre l-am lăsat lângă el, din cauza picioarelor lui lungi. La radio se auzeau hituri vechi şi am început să fredonez cu ochii pe fereastră. Trebuie să fi fost un post din acelea care mixează muzica anilor optzeci cu *special revival.* Habar n-am cum, dar ştiam toate cântecele pe de rost. Am început să cânt mai tare. Mi-am dat seama că, în general, nu mai fredonam nici sub duş, nici la bucătărie, că nu mai ascultam muzică seara, înainte de a adormi, şi nici în mijloacele de transport în comun. Aşa că mi-am dat frâu liber incontrolabilului impuls vocal, lăsând şoferul şi copilotul fără grai. O dată ajunşi pe autostradă, mi-am aruncat o privire spre kilometraj şi l-am rugat pe D. să respecte limitările de viteză, fiind eu relativ intransigentă în materie de securitate

rutieră. A lăsat-o mai încet, schiţând un salut militar. Am intrat printre cele două scaune din faţă şi l-am sărutat cast, pe obraz, pe Pierre, apoi pe D., după care m-am retras la locul meu. „Centura!”, mi-a atras atenţia D. L-am ascultat, m-am aranjat pe locul din spatele lui Pierre şi am prins centura de siguranţă. Am observat privirea lui D. în retrovizorul central. O aranjase în aşa fel încât să mă poată avea în ochi. Încet, mi-am ridicat rochia peste genunchi, apoi până la jumătatea coapselor. A pus din nou mâna pe retrovizor, pentru a-l mai înclina puţin. Nu-i mai puteam prinde privirea, însă el cu siguranţă îmi vedea coapsele. Centimetru după centimetru, am continuat să îmi trag rochia pe şolduri. Când şi-a dat seama că lucrul pe care îl zărea între picioarele mele nu era dunga unor chiloţi, ci triunghiul bine epilat al părului meu pubian, a ridicat rapid oglinda pentru a-mi arunca o privire încântată. I-am surâs cu toată candoarea, cu toată nevinovăţia de care eram capabilă. Şi-am început iarăşi să cânt.

Am aşteptat ca D. să regleze iarăşi retrovizorul spre centrul gravitaţiei mele. Am desfăcut uşor picioarele şi mi-am împins bazinul înainte. Am lăsat o mână să îmi alunece între picioare şi am început să mă mângâi, prefăcându-mă că sunt absorbită de ceea ce vedeam pe fereastră. Mi-am apăsat piciorul drept pe spătarul scaunului lui Pierre şi mi-am grăbit mişcările degetelor. D. i-a spus lui Pierre:

— Cred că voyeurilor din urmă le-au sărit deja capacele…

Pierre şi-a întors privirile pe deasupra tetierei. A izbucnit în râs.

— Pe bune, eşti imposibilă!

Am lăsat rochia în jos şi am suspinat:

— Dacă vreau!…

M-am hotărât să profit de cele două zile pentru a da frâu liber oricărei toane care urma să-mi dea prin cap. Timp de patruzeci şi opt de ore nu voi mai fi decât o fiinţă dedicată propriilor impulsuri, un animal de neînşelat, o non-cetăţeană plină de drepturi, dar liberă de orice obligaţie. Pierre şi-a întins o mână pe lângă scaun, atingându-mi pielea de sub genunchi.

— Măcar aşteaptă până la prima parcare.

După zece minute, D. gara de urgenţă, lăsându-mi soţul să treacă în spate. După care a demarat, în timp ce mă aşezam

călare peste Pierre. Am făcut ceva eforturi pentru a-i desface cureaua şi nasturii pantalonilor şi pentru a-i scoate sexul la lumină, dar până la urmă tot am reuşit şi m-am înfipt ca într-o ţeapă, cu lăcomie. Cu greu s-a mai putut concentra D. la volan. M-am izbit cu capul de tavan. Pierre ne-a declarat că se retrage din cursă, înainte de a ejacula. De altfel, mai mult ne-am distrat şi am râs, decât să ne vedem de orgasme. Dar tot era plăcut. Am depăşit un camion care ne-a făcut semne cu farurile şi un 307 înmatriculat în Yvelines a cărui şoferiţă cred că se mai întreabă şi în ziua de azi dacă a văzut bine ceea i se păruse că vede. Am căutat în geantă nişte şerveţele ca să mă şterg, după care m-am aşezat în spatele lui D. Mi-am petrecut braţele în jurul scaunului lui, luându-l de după gât. Şi-a pus o mână pe una dintre mâinile mele. Mi-am apropiat gura de urechea lui şi i-am şoptit:

— Chiar atât de inconştientă nu sunt, ca să mă ocup acum de tine. Dar nu pierzi nimic dacă mai ai un pic de răbdare…

XIX

La Étretat am ajuns pe la şase seara. Pierre s-a dus să rezerve camere într-un hotel pe care îl cunoştea, o vilă de trei stele aparţinând Franţei de altădată, cu încântătoare decoraţiuni vechi şi elegante. A solicitat două camere alăturate, iar noi l-am aşteptat afară, fiindcă ne interzisese să urcăm şi să ne lăsăm bagajele.

— E bine să mai luăm şi ceva aer, mai întâi, să profităm de norii înserării. În clipa asta refuz să intru cu voi în vreo cameră! …

Lăsasem maşina în parcarea hotelului. Cum începuse să adie vântul, mi-am pus un fulgarin şi i-am strâns cureaua. Mă temeam să nu mi se ridice rochia şi să lase vederii altora spectacolul lipsei de chiloţi. Am ridicat ochelarii de soare în păr, ca să nu îmi vină în ochi.

Am renunţat la ritualica plimbare pe faleză care nu ar fi fost deloc uşoară pentru mine din cauza pantofilor care, în pofida tălpii lor turnate, aveau totuşi o înălţime de zece centimetri. Pe drum, cu vântul suflându-ne pe la urechi, D. s-a interesat de activitatea mea profesională. Îşi amintea că încă din liceu ştiam ce îmi doream să fac mai târziu. Voia să ştie ce subiecte preferam. I-am răspuns cu obişnuita mea volubilitate, întrucât

îmi place să vorbesc despre meseria mea. Pierre îmi completa răspunsurile, venea cu detalii, îşi expunea punctul de vedere laudativ. Admiraţia reciprocă şi stima mutuală pentru preocupările celuilalt alimentaseră relaţia noastră încă de la început. Pe drumul marcat era multă lume, copii care alergau în ciuda dojenilor părinţilor, cupluri mână în mână, grupuri de prieteni care făceau gălăgie, bătându-se pe umăr. Mergeam ca la defilare, stimulaţi de aerul proaspăt al mării ale cărei valuri se spărgeau de stânci, la câteva zeci de metri sub noi.

Rochia cu imprimeuri îmi dansa în jurul picioarelor, părul îmi flutura, intrându-mi în ochi cu toată improvizaţia ochelarilor ridicaţi în păr. Nu mai respirasem atât de adânc aer curat de multă vreme. Am lăsat poteca şi ne-am apropiat de prăpastie pentru a vedea mai bine golul care se căsca deasupra apelor. Deşi nu-mi venea să cred, Pierre şi D. au început să vorbească despre fotbal.

— Ei, nu, măcar aici nu, e prea de tot! am mormăit printre dinţi, dar destul de tare ca să acopăr vântul.

Am părăsit bărbaţii cu tot cu părerile lor despre intrarea lui Olympique Marseille în Liga Campionilor,cu Cissé, dar fară Ribéry, despre rezultatul probabil al meciului de seara dintre nu mai ştiu care echipe, şi am făcut câţiva paşi de-a lungul falezei, la o distanţă rezonabilă totuşi de marginea ei. D. a venit după mine, urmărit amuzat de Pierre.

— Auzi, te-ai prostit? m-a întrebat proţăpindu-se în faţa mea, tăindu-mi calea cu acelaşi zâmbet ironic pe buze.

Mi-am dat la o parte părul pe care vântul mi-l adusese peste obraji.

— Nu, am răspuns încercând să nu mă las deranjată de verdele batjocoritor al ochilor lui. Mi-e frică doar să nu vă văd repezindu-vă ca disperaţii, la opt şi jumătate, şi să înlemniţi în faţa televizorului ca nu cumva să vă scape meciul care va fi, fără nicio îndoială, o confruntare a titanilor. Nu aşa stă scris în *Téléfoot*?

S-a abţinut să râdă, m-a prins de cureaua fulgarinului şi a tras de ea ca să o desfacă. Poalele acestuia s-au desfăcut vijelios. Vântul mi s-a strecurat pe sub rochie, umflând-o în jurul coapselor, iar aerul rece mi-a năvălit între picioare. D. m-a prins de ceafă şi m-a tras spre el. M-am clătinat, m-am prins de haina lui, iar el m-a apucat de mijloc. Am încercat să îmi ţin pieptul cât

mai departe de al lui, într-o jalnică tentativă de rezistenţă. A dat să mă sărute, dar am întors capul nemaiavând decât o singură dorinţă, să o ia de la cap, să mă atingă peste tot, să intre în mine, să mă simt udă toată în contact cu sexul lui care ar aluneca în mine. Cu faţa îndreptată spre apa care fierbea la picioarele noastre, refuzând încăpăţânată să mă las din nou pradă ochilor lui, am deschis gura în speranţa că vorbele, aproape şoptite, îmi vor fi furate şi se vor duce să moară în larg.

— Nu te mai uita aşa la mine. Mă faci să-mi pierd minţile.

Ţinându-mă bine, şi-a apropiat buzele de urechea mea.

— Îţi promit să închid ochii când te sărut.

Mi-a căutat gura pe când una dintre mâini i se strecura pe sub fulgarin. Am lăsat garda jos, limba mea i-a răspuns limbii lui, ne-am sărutat cu o voluptate minunată. Degetele lui mi-au ridicat rochia peste mijloc aşezându-mi-se pe piele, acolo unde începe valea care desparte fesele ca pe două fructe care tare ar mai fi profitat de vară ca să se despartă una de cealaltă. La început, mângâierile s-au mulţumit doar cu a fi uşoare atingeri. Apoi, fără a se opri din sărut, şi-a aşezat întreaga palmă pe fund, băgând încetişor degetul mijlociu între fese. L-a coborât şi l-a urcat iar şi iar, după care şi-a oprit drumul pe marginea găuricii. Buzele i s-au desprins de ale mele şi au revenit la ureche.

— Mi-ar plăcea să ţi-o bag şi acolo.

Mi-am dus o mână la spate, am căutat-o pe a lui pe sub fulgarin, ascunsă între fese, şi i-am acoperit-o cu degetele.

— Bag-o unde vrei, când vrei.

S-a dat puţin înapoi pentru a mă privi.

— Chiar orice îţi place?

Am zâmbit.

— Nu, şi asta mai ales, nu. E o intrare ca şi interzisă. Dar pentru tine e da.

Şi-a retras mâna şi mi-a închis fulgarinul. Un cuplu în trecere ne-a aruncat o privire reprobatoare. Pierre ne aştepta, aşezat pe o stâncă. Cu toată statura lui de un metru nouăzeci şi cinci şi umerii de rugbist, părea un băieţel exclus din gaşcă de colegii de clasă. I-am înlănţuit umerii, l-am sărutat pe tâmpla argintie şi i-am mulţumit cerului pentru aceste ceasuri vrăjite.

Nori cenuşii se îngrămădiseră deasupra noastră şi lumina zilei scăzuse. Am luat-o înapoi, grăbind pasul pentru a nu fi surprinşi

de ploaie. Era aproape opt seara şi, cum nu mai mâncasem nimic de la micul dejun, fie el şi târziu, mi se făcuse foame. Nu doream să luăm cina la hotel, al cărui restaurant mi se părea prea de fiţe, temându-mă ca nu cumva D. să nu se simtă în largul lui. L-am rugat pe Pierre să ne găsească ceva de bun simţ, unde să nu avem nimic de reproşat din punctul de vedere al raportului calitate preţ. A mormăit că imposibilul nu e chiar la îndemână. Dar tot a găsit ce trebuia. Un restaurant drăguţ, nu departe de piaţa centrală, unde am putut comanda un platou cu fructe de mare şi una, ba chiar două sticle de vin. Chelnerul,încântător, ne-a invitat la o măsuţă rotundă. Am mâncat cu poftă, direct cu mâinile fiindcă, acolo, cel puţin, aveam voie. Îmi plăcea senzaţia că mă pot arunca în braţele plăcerii de moment, fără a impieta asupra fericirii din viitor. Deşi nu eram decât în preambulul ciocnirii paharelor, gândul la beţia ce urma mă făcea veselă şi uşoară ca un fulg. E ceva şi mai şi decât a face dragoste. Să o faci şi să o mai faci, iar şi iar, să vorbeşti, să laşi cuvintele să ţi se rostogolească pe limbă, să simţi cum te epuizezi din cauza efortului, dar să continui, să mai continui, să tot continui, mereu, mereu… Să nu mai poţi şi totuşi să vrei să mai poţi. Să repeţi, să o iei de la capăt, să simţi cum îţi renasc puterile. Îmi doream aproape dureros excesul.

În timp ce îmi sorbeam stridiile şi îmi desfăceam langustele, Pierre l-a rugat pe D. să îi vorbească despre mine cea de pe vremea când mă cunoscuse.

— Ah, nu, te rog… am exclamat.

D. nu a dat atenţie rugăminţilor mele. Şi-a amintit de aura mea de elevă silitoare şi aplicată, de tendinţa mea de a roşi din nimic, de plăcerea de a purta decolteuri fie şi în toiul iernii, ori tricouri mulate, fără sutien. Şi ciorapi pe sub jeanşi. Îmi venea greu să cred că îi rămăsese în memorie chiar şi amănuntul acela. Am profitat de moment pentru a mai trece în revistă câţiva vechi prieteni. Mathieu, Fanny, Ali, Garance, Mathilde. D. nu mai rămăsese în legătură decât cu doi băieţi de care, pe vremea aceea,nu eram prea apropiată. La desert, am luat o îngheţată de fragi şi ciocolată, fiindcă întotdeauna mi-a plăcut asocierea dintre fructul acrişor şi suavitatea ciocolatei. Pierre mă învăluise cu o privire plină de un soi de bunăvoinţă înduioşată, aceeaşi pe care o îndrepta uneori spre mine pe când eram gravidă. M-am ridicat

pentru a merge la toaletă şi, trecând prin spate, m-am aplecat la urechea lui pentru a-i şopti:

— Eşti bărbatul vieţii mele.

I-am lăsat să termine şi a doua sticlă de vin. M-am întâlnit cu chelnerul care s-a dat la o parte pentru a-mi face loc, cu un surâs seducător.

Se înnoptase când am ieşit din restaurant. Vântul se oprise. Am luat-o fără grabă către hotelul de care ne despărţeau doar cinci minute de mers pe jos. Aveam tot timpul. Mergeam toţi trei umăr la umăr, Pierre, D. şi cu mine, în ordinea înălţimii. D. şi-a aprins o ţigară. Nu era oricum prea târziu, încă nu se făcuse ora zece, pe stradă era destulă lume, cupluri puse pe distracţie şi chiar familii cu efectivul complet. Am luat ţigara din gura lui D. şi am dus-o între buzele mele. După două fumuri am pus-o la loc. Tot drumul s-a uitat drept înainte, fară să îmi arunce vreo privire. S-a prins că sunt cu ochii pe el, aşa că i-a apărut iarăşi zâmbetul acela amuzat.

— Ţi se pare haios? am şoptit.

În sfârşit, s-a întors către mine.

— Nu mi-ai zis să nu mă mai uit la tine?

— Doar nu eşti obligat să te iei după mine ca la armată.

De undeva, de sus, ne-a ajuns la urechi vocea lui Pierre:

— Ades, femeia-şi schimbă…

Ne-am oprit în parcare pentru a ne lua bagajele, înainte de a urca în hotel.

În holul de la intrare erau presărate surse discrete de lumină. Pierre şi-a pus coatele pe tejgheaua recepţiei şi a cerut cheile. I-a întins-o lui D. pe a lui, propunându-i să venim la el în cameră după ce vom face un duş.

— Cât simţ al organizării şi al regulilor de igienă! am comentat pe ton ironic.

Îmi închipuiam că a ales camera lui D. pentru a putea fi liber să se întoarcă împreună cu mine, când ar fi dorit, în încăperea conjugală. Am urcat la primul etaj şi ne-am despărţit în faţa uşilor. Camera noastră era foarte spaţioasă şi rafinată, cu tapiţerii şi culori în care se amestecau griul perlat şi rozul în nuanţa ceaiului. Baia, funcţională, avea şi cadă şi duş. Şi, culme a luxului, wc-urile erau separate.

— Vii des pe-aici? l-am întrebat.

— Se mai întâmplă, mi-a răspuns. Am şi eu deserturile mele sexuale…

M-am dezbrăcat fară a-l crede măcar o clipă că venea exact aici pentru cine ştie ce partide nebuneşti de picioare în aer, în timp ce eu îl aşteptam cuminte în apartamentul din Paris. M-am băgat sub duş cântând şi folosind din greu săpunul pus la dispoziţie de hotel. Am verificat dacă pielea de pe picioare era încă netedă şi m-am spălat pe dinţi, în oglinda de deasupra chiuvetei mi-am părut mai tânără, cu tenul mai luminos, cu trăsăturile mai bine desenate.

Când m-am întors, l-am găsit pe Pierre întins în pat, cu o pernă îndoită sub cap, cu televizorul aprins, programat pe canalul care difuza meciul. Am umblat prin bagaj ca să dau de cealaltă rochie pe care o luasem cu mine. Trecând-o peste cap, fiindcă altfel nu ar fi depăşit barajul şoldurilor, l-am întrebat dacă nu intră şi el la duş. A tăiat sunetul televizorului şi mi-a răspuns:

— Mai târziu. Sunt cam terminat. Tu poţi să te duci. Dar, pe urmă, întoarce-te şi dormi aici.

L-am privit cu atenţie, încercând să înţeleg ce produsese acea schimbare de program anunţată pe un ton detaşat.

— Vorbeşti serios?

S-a uitat scurt la ecran înainte de a-mi confirma.

— Vin şi eu un pic mai târziu. Cred însă că te-ai bucura să rămâi singură cu el. Tot ce îţi cer este să nu dormi acolo.

M-am aşezat pe pat, lângă pernă, şi l-am mângâiat pe păr.

— Nu te obligă nimeni să faci asta, l-am liniştit. Oricum, eu îmi închipuisem totul în trei. Fără tine nu l-aş fi revăzut nicidecum, n-aş putea să-ţi fac aşa ceva.

— Ştiu, Claire. De asta ţi-o şi propun.

L-am sărutat uşor, apoi m-am ridicat.

— Lăsăm uşa deschisă, în caz că vrei să vii, i-am sugerat.

Însă Pierre n-a venit. Eu am fost cea care s-a întors, târziu, în noapte, după cum îi promisesem, fără chiloţi şi pantofi.

XX

Duminica se apropia de sfârşit, împinsă în noapte de o ploaie măruntă. Când am ajuns la Paris, Pierre a profitat de maşina lui D. pentru a merge să ne luăm copiii de la părinţii mei.Aşteptându-i să apară, eu şi D. am băut o cafea în living, unul

lângă altul, stând pe jos. Mai aveam vreo două ceasuri până să ne despărţim. S-a uitat la ceas cu o expresie
care mi s-a părut a fi resemnare, apoi a zâmbit mărturisindu-mi că nu îşi mai aminteşte cum a început toată povestea. I-am reprodus întâmplarea de la *MJC* şi, aproape cuvânt cu cuvânt, ceea ce îmi spusese în seara aceea – „mi se scoală în dementţă şi mor să fac dragoste cu tine” –, am încercat să îi explic în ce măsură o asemenea exprimare a dorinţei fisurase atomul indivizibil care eram pe atunci, cum nu m-am mai putut opri din acel moment, întreg anul şcolar, să nu tot adun fragmentele întâlnirii ca elementele unui puzzle. I-am spus că era îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă cu capse.

— Hai că nu se poate, chiar pe toate ţi le aminteşti?

— Am totul notat, citit şi recitit, i-am mărturisit surâzând, riscând să-i par cam dusă.

Nu m-a crezut. M-am ridicat şi m-am dus să caut în biroul meu dosarul D. Întorcându-mă, am încetinit pasul, ca să nu grăbesc încheierea. Radiohead cânta *Creep*, melodia aceea minunată, la aparatul de radio din bucătărie. M-am aşezat la loc, lângă el, am băut restul de cafea care mi se răcise în ceaşcă şi i-am întins blocnotesul marca *Rhodia* şi caietul de matematică. A ezitat o clipă, înainte de a şi le aşeza cu precauţie pe genunchi. L-a deschis pe primul, l-a răsfoit rapid şi mi l-a dat înapoi.

— Citeşte-mi tu, mi-a propus cu o picătură de sfidare în privire.

M-am uitat la ceas.

— Atunci, o să aleg câteva bucăţi.

Am început să citesc cu voce tremurătoare, din cauza emoţiei care mă luase prin surprindere şi mă sufoca. M-a întrerupt, punându-mi o mână pe braţ.

— Aşteaptă. Vino.

M-a invitat să mă aşez între picioarele lui. Mi-am lipit spatele de pieptul lui, iar el mi-a pus palmele pe pântece, pe sub rochie, lăsându-şi bărbia pe umărul meu. Ghemuită astfel în braţele lui, învăluită de mirosul şi de căldura pe care le degaja,mi-am dres vocea şi am reluat lectura, tulburată de această *mise en abyme* de care eram gata amândoi.

Nu m-am întrerupt, nu m-am lăsat, am rămas agăţată din toate puterile de propriile mele cuvinte, chiar şi atunci când i-am simţit sexul întărindu-se, lipit de fesele mele. Chiar şi atunci când

buzele lui mi s-au aşezat pe pielea gâtului. Chiar şi atunci când, condus de poveste şi de fineţea dublului lui de hârtie, cu aceeaşi delicateţe de care fusese capabil şi înainte cu atâţia ani, şi-a lăsat o mână să mi se strecoare între coapse. Am încercat să îmi stăpânesc respiraţia şi unduirile instinctive ale bazinului, însă, încurajate de pizda preschimbată-n fântână, degetele lui nu mi-au mai dat niciun răgaz. Întregul lui corp, mădularul, pântecele, coapsele, braţele, întreaga-i fiinţă contractată în jurul alei mele păreau să îmi pândească orgasmul, chemându-l cu tăcerea şi vibranta sa tensiune. Habar n-am ce mă făcea mai tare să mă ud: mângâierile precise şi experte, arabescurile limbii pe ceafa, vocea mea gata să se facă ţăndări, augmentarea senzaţiilor mele de ieri şi de azi, dorinţa lui prinsă de respiraţia mea. Un geamăt slab, pierdut parcă, mi-a scăpat clătinându-mi concentrarea.

— Nu te opri, mi-a şoptit la ureche, mai citeşte, mai povesteşte-mi…

Am încercat să fiu ascultătoare şi să citesc cât voi putea. Îmi doream să mă regăsesc pe aceleaşi vremi, pe nebăgate de seamă.

XXI

Nici vorbă să te fi întâlnit în clubul acela, dar tare mi-ar mai fi plăcut. Nici vorbă să-mi fi tăiat venele, dar aş fi putut-o face. Adesea mă gândesc la tine, la ce ai fi putut ajunge. Mă tot întreb cum ar fi putut arăta sexualitatea noastră. Când îmi vine greu, când vreau să evadez un pic, să nu mai fiu nici soţia inconsecventă, nici mama fară de perfecţiune, ca să nu mai zic de toate celelalte, mă refugiez în braţele tale. Chem mâinile şi pielea ta catifelată, scriu la nesfârşit despre ceea ce nu s-a sfârşit vreodată, sub degetele tale am mereu şaisprezece ani şi nu te pot uita.

Dintre ultimele apariții ale colecției Eroscop:

Nancy FRIDAY
Fantasmele erotice ale femeilor

Nic KELMAN
Fete

SADE
Justine sau nenorocirile virtuții

În aceeași colecție, în curs de apariție:

Salwa AL NEIMI
Proba mierii

Pedro Juan GUTIERREZ
Animal tropical

Henry MILLER
Opus pistorum

În seara în care iese cu soțul ei într-un club eșanjist, Claire se va întâlni întâmplător cu un fost coleg de liceu. Este prilejul de a păși într-o aventură mai puțin convențională cu bărbatul viselor ei. Despre toți ceilalți băieți pe care i-a cunoscut atunci, la 16 ani, Claire are o amintire cât se poate de vagă. Pe *el* însă nu l-a putut uita, fiind prima ei tentație senzuală, iubirea care, din punct de vedere erotic, nu s-a împlinit niciodată. Jurnalul ei de atunci păstrează consemnate fiecare clipă, fiecare privire, fiecare atingere. Ani de-a rândul, amintirea i-a fost un refugiu, o fantasmă prin care a evadat din ritmul cotidian. Reîntâlnirea de acum va da naștere unei povești cu final surprinzător.

«Îmi iubeam soțul, îmi plăcea să fac dragoste cu el, îmi plăceau cultura și umanismul lui, simțul autoironic, gustul pentru lecturi, blândețea lui, modul în care știa să fie ca un tată auster și ludic în același timp. Cu toate acestea, eram întinsă în patul acela, complet abandonată, fremătând sub mângâierile unui alt bărbat despre care nu știam mai nimic, de care mă izbisem într-o altă viață.»

ISBN 978-973-707-234-4
www.edituratrei.ro

Parteneri:
Recomandare PLAYBOY